

MoSt

Modlitebné
spoločenstvo
ECAV
na Slovensku

3/2023

TVÁROU V TVÁR

*Pane, hanbím sa
Ti pozrieť do tváre,
bo môj hriech je veľký.
Keď však činím pokánie,
odpúšťaš a my sme Tvoje dietky.*

*Pane, hanbím sa
Ti pozrieť do tváre,
keď neodpúšťam viny.
A zase je tu pokánie,
veľké Božie činy.*

*Je treba odpúšťať,
o tom je viera v Ježiša.
Ak neodpustíš, nie je ti odpustené!
A Boh už nie je tvoja skrýša.
Božiemu „áno“ nepovedz „nie“!*

*Pane, hanbím sa
Ti pozrieť do tváre,
veď mám tak málo, málo Lásky.
Aj keď činím pokánie
a vzdávam sa každej masky,
nech moje srdce nie je pochabé,
nech je plné, plné Lásky.*

*Pane, hanbím sa
Ti pozrieť do tváre,
keď obchádzam dobré skutky.
Je to naozaj niečo boľavé,
nepodať k dielu svoje ruky...
Miesto toho šírimo reči márnivé...
Človeče, čo neznáš Lásky?*

Viliam Rác

PRE SOBOTNÉ VEČERY

1.7.

Deti diabla, alebo Boha...?

Ján 8,39-44

Pán Ježiš nikdy nešetril zákonníkov. Slová, ktoré im adresoval, vždy triafali do čierneho a mali pohnúť ich svedomím. Ale opak bol vždy pravdou. Títo znalci zákona tvrdo stáli na svojom náboženskom učení, srdcia mali obrastené samo-spravodlivosťou, lebo boli presvedčení, že iba oni poznajú pravdu a majú plné právo s ňou narábať podľa vlastnej potreby. Takto dopadne každý veriaci, ktorý zanechá živý vzťah s Pánom Ježišom, ktorý nie je vôbec ľahký, ale plný odriekania sa vlastného ja, vlastných predstáv a vôle. Nie pre každého je to prijateľná cesta, lebo sa nám mnohokrát môže zdať, že my to vieme lepšie, než sám Pán Boh. Zákonníci možno ani neboli zlí ľudia, ale boli zaslepení nánosom svetského života. Zapáčil sa im pohodlný život, kde ich vydržovali veriaci, mali svoje zaužívané rituály, ktoré im stačili k uspokojeniu ich duchovného života, obľúbili si uctievanie a slávu, privlastnili si to, čo patrilo živému Bohu.

Ako je to v dnešnej dobe? Ako je to s nami? Nestali sme sa aj my takými pohodlnými zákonníkmi, ktorým postačí raz týždenne hodinka presedená v kostole? Neprišla nám vhod „covidová“ doba na to, aby sme sa ešte viac stiahli a vyhovárali sa; miesto toho, aby sme vykročili na cestu určenú nám Bohom...?!? Veď je vždy ľahšie obetovať nejaké tie

peniaze na stavbu kostola, ako priložiť ruku k dielu na Božom Kráľovstve a zvestovať evanjelium?!? Nie je pohodlnejšie si zaplatiť modlitbu „u odborníka“, ako viesť pravidelný modlitebný život?!? Pán Ježiš vidí do srdca každého a iba On vie posúdiť, komu naozaj patríme. Beda nám, ak to nie je sám Boh, ale pán tohto sveta, ktorý nám zväbil srdce od pravého uctievania, kde postačí len to, že verím v Boha. Ale v ktorého? Aj farizeji boli úplne presvedčení, že patria Bohu, ale dávno to už nebola pravda, inak by im Pán Ježiš neprízvukoval, že sú deťmi satana!!! Poďme na kolená, hľadajme Božiu tvár, plačme v pokání a prosme za omilostenie, aby aj na nás neplatili tie Jeho obvinenia, nech nám radšej zaznie: „**Ale tým, čo Ho prijali, dal moc stať sa dietkami Božími, tým, čo veria v Jeho (Ježišovo) meno**“ (Ján 1,12).

Modlitba: *Drahý Otče nebeský, ďakujeme za Tvoju starostlivosť o nás, za to, že Ti na každom z nás záleží. Vyznávame, že hoci veríme v Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa a Záchrancu, mnohokrát padáme do rôznych pokušení a zahrávame sa s hriechom, či už vedome alebo nevedomky. Preskúmaj nás Duchom Svätým, aby bolo v nás odhalené všetko, čo nás oddeľuje od Tvojej svätosti. Túžime po tom, aby sme boli Tvoje milované deti a prijali svoje dedičstvo pripravené v nebesiach. Ochráňuj nás a veď tak, aby náš život odzrkadľoval Pána Ježiša. Ďakujeme, že si nás zachránil pred večnou smrťou a navrátil k Sebe, aby sme sa už tu a neskôr*

aj v nebesiach radovali s Tebou na veky vekov. Amen.

Prosme za to, aby v nás Duch Svätý odhalil, či nepatríme k zákonníkom, a aby sme ani my nemali zatvrdnuté srdcia k pravému pokániu a navráteniu sa k živému Bohu!

Rozprávajme sa: o tom, v čom sa môžeme podobáť zákonníkom a v čom Kristovi.

Alica Pipperová

8.7.

Čo ak aj mňa vedie diabol?

1.Timotejovi 3,7

Nie sme spasení za dobrý charakter, ale bez neho ľahko padneme do osídliel diabla.

Je to zaujímavý oxymoron (spojenie slov protirečiaceho si významu). Ako kresťania nesmieme žiť tak, že sa chceme zapáčiť ľuďom, ale na druhej strane máme žiť tak, aby si nás iní vážili a aby sme mali „**dobré svedectvo od tých, ktorí sú mimo – cirkvi**“. Ako tomu rozumíme?

Je v našej prirodzenosti túžiť sa zapáčiť ľuďom. Na Slovensku vnímam, že sme doslova poviazaní tým, čo si o nás ľudia myslia. Mnohé veci a skutky robíme len kvôli iným ľuďom, lebo sa nechceme dostať do rečí a byť ohováraní. A pritom si mnohokrát ani neuvedomujeme, že sme tým ľuďom úplne ukradnutí, ale necháme sa takto manipulovať a ovládať. Písmo k tomu zaujíma veľmi jasný postoj: „**Ale ako nás Boh uznal za hodných a poveril zvestovať evanjelium, tak hovoríme – nie ako tí, ktorí sa chcú páčiť ľuďom, ale Bohu, ktorý skúma naše**

srdcia“ (1Tes 2,4). „**Neslúžte len naoko ako tí, čo sa ľuďom chcú páčiť, ale ako služobníci Kristovi, ktorí z duše plnia vôľu Božiu**“ (Ef 6,6). Je ale doslova tragické a nebezpečné, ak tomuto diablovmu osídlu prepadnú tí, ktorí sú povolani kázať Božie slovo. A tak síce kážu o Božej láske, milosti a odpustení, ale zabúdajú kázať o pokáni, o hriechu, o moci zla a pokušenia v živote veriacich. Tak málo sa káže o živote v posvätení, v oddelení od hriechu a hodnôt tohto sveta, o Božom súde, o čistote a smrti hriechu. Ako často z úst tých, ktorí sú povolani a zaviazaní hovoriť „celú pravdu“, znejú falošné utvrdzovania v tom, že sme „len úbohí hriešnici“, ktorí nemôžu nič, len hrešiť v tomto hriešnom tele. Tým si umývajú ruky, aby mohli žiť ako bezbožníci, a čo je diabolskejšie, do tohto bludu vedú aj mnohých veriacich. Veď my sme predsa milovaní, svätí, draho kúpení krvou nevinného Baránka Krista, sme milované deti nášho nebeského Otecka a máme pečať Ducha Svätého. Alebo sa mýlim? Tak kde a v kom je naša identita? A čítajme pozorne Pavlove slová: „**Ktorí sme umreli hriechu, ako budeme ešte žiť v ňom? ... Tak súdte aj vy, že ste mŕtvi hriechu a živí ste Bohu v Kristovi Ježišovi. Nech teda nekraluje hriech vo vašom smrteľnom tele tak, že by ste povolovali jeho žiadostiam. Ani svoje údy nevydávajte hriechu za nástroje nepravosti, ale oddajte sa Bohu ako tí, čo vstali z mŕtvych a žijú, a svoje údy vydávajte Bohu za nástroje spravodlivosti. Hriech totiž nebude panovať nad vami; lebo nie ste pod zákonom, ale pod milosťou**“ (Rim 6,2-14).

Toto uvažovanie je ťažké aj preto, lebo konfrontuje tých, ktorí sú postavení vo

funkciách cirkevných zborov, na mieste vplyvu, rozhodovania a moci. Je smutné vidieť, ako hlboko presiakla naše grémiá pýcha, ľudská ješitnosť a ľudská múdrosť. Sme hrdí na svoju históriu, na svoj vplyv, množstvo osobností, aktivít... Ako veľmi sa na našu cirkev žiaľ hodia slová Pána Ježiša, ktoré adresoval Laodikejskej cirkvi: „*Keď hovoríš: som bohatý, zbohatol som, nič nepotrebujem, a nevieš, že si biedny, aj úbohý, aj chudobný, aj slepý, aj nahý*“ (Zjav 3,17).

Keď tak hrdo odvodzujeme svoj pôvod od Evanjelia Pána Ježiša Krista (a naši reformátori išli k prameňom, takže základom našej viery je práve Písmo Sväté), tak ako veľmi dávame do praxe to, čo tam čítame? Hovorím teraz k tým, ktorí sú predstavení: farári, biskupi, dozorcovia, presbyteri... Sme takí múdri, vzdelaní a skúsení, že nepotrebujeme Božiu múdrosť, milosť a Božiu moc. Apoštoli boli oddelení pre Božie slovo a modlitbu, v pôste hľadali Božiu vôľu a potom boli poslušní. Kedy naposledy sa naše vrchnosti spolu zišli a modlili v pôste a pokání? Deň, dva, týždeň, ak je to potrebné? Nemajú na to čas? Tak potom na čo majú čas? Na politiku, lobby a pretláčanie vlastných záujmov a biznisu? Ctené presbyterstvá našich cirkevných zborov – nie sú plné ľudí, ktorí žijú v zjavných hriechoch (ako je smilstvo, cudzoložstvo, alkoholizmus, ohováranie, nenávisť...)? Prečo by mal Boh takéto grémiá a zbory požehnať? Keď sa Mu v pýche a arogancii smejeme do tváre? No veď sa pozeráme na ovocie. Tak trochu práve my, farári, zabúdame, že za toto všetko sa budeme pred Božím súdom raz zodpovedať.

Ešte je čas pokánia a milosti. Tak to využime a začnime od seba. Aby sme boli vzorom stádu. Premýšľajme nad týmito slovami Písma a prosme Ducha Svätého, nech nám o nás ukáže pravdu a nech nás podoprie poslušnosťou: „*Paste Božie stádo, ktoré je u vás, nie s nevôľou, ale dobrovoľne, ako Boh chce; nie pre nečistý zisk, ale ochotne. Ani nie, ako by ste panovali nad dedičstvom, ale buďte vzorom stádu*“ (1Pt 5,2-3).

„*Ale ak aj trpíte pre spravodlivosť, ste blahoslavení. Nemajte z nich strach a nelakajte sa, ale Pána, Krista, posväťte vo svojich srdciach. Budte stále pripravení k obhajobe pred každým, kto by od vás žiadal, aby ste vydali počet z nádeje, ktorú máte, ale robte to v tichosti, s bázňou a dobrým svedomím, aby tí, čo znevažujú váš dobrý spôsob života v Kristovi, boli zahanbení v tom, z čoho vás ohovárajú. Lepšie je totiž trpieť, ak to bude Božia vôľa, keď robíte dobre, než keď robíte zle*“ (1Pt 3,14-17).

Stanislav Kocka

Modlime sa: *Ďakujem, Bože, že si dobrý a múdry. Prosím, daj mi rozlíšenie, či a v čom ma vedie diabol. Oslobodzuj ma od neho a veď iba Tvojím Duchom. Amen.*

Svedectvo: Ako mi pomohlo modliť sa za oslobodenie od Zlého.

Rozhovor: Skúmam svoju motiváciu – prečo robím niektoré veci, prečo myslím istým spôsobom, prečo sa správam tak a tak... ?

Podporujme sa v odolávaní diablove. Modlime sa jedni za druhých.

Prosme za službu vo väzniciach, aj za samotných väzňov, nech tam príde duchovné oslobodenie.

15.7.

Deti diabla

1. Jánov 3,10

20. júla tohto roku (teda už o päť dní) sa má vo Zvolenskej Slatine, priamo za záhradou môjho rodného domu, konať koncert americkej skupiny The Hollywood Vampires. Rockovú kapelu pred desiatimi rokmi založili svetoznáme celebrity z hudobnej i hereckej brandže, medzi nimi Alice Cooper, ktorý bol známy v populárnej hudbe 90. rokov tvrdými, metalovými skladbami. Už jeho zjav bol na koncertoch zdrvivý – pohľad zabijaka s dlhými čiernymi vlasmi, špicatý nos, oči domalované na čierne, rovnako čiernou domalované a predĺžené kútiky úst, na rukách čierne kožené rukavice, častokrát v nich dýka, na hlave vysoký čierny klobúk a niekedy oblečená biela košela s červenými flakmi, pripomínajúcimi čerstvú krv... Vo svojej dobe zažíval svetovú slávu, prinášajúcu peniaze, a s nimi aj alkohol a drogy. Ešte horšie to vyzeralo v manželstve: manželka mu hrozila rozvodom a naozaj od neho potom odišla.

To ho zlomilo. V skutočnosti syn evanjelistu, vnuk pastora, za ďalšieho pastora, obklopený kresťanstvom sa po svojom mladíckom odboji po tejto rane vrátil ku kresťanstvu. *„Bol som chlap z plagátu, ktorý bol vzorom pre všetko zlé – keď som sám zo seba vytriezvel, vrátil som sa do cirkvi a uvedomil si, že tam patrí.“* Dlhو potom bojoval so svojím rockerstvom. Kresťan a rocker? Veľmi sa tým trápil, mal pocit, že sa musí vzdať svojej kariéry speváka. Jeho farár mu však povedal: *„Naozaj? Myslíte si, že Boh robí chyby? Pozrite sa, kam vás zaradil, zaradil vás priamo do tábora Filištíncov*

a v podstate sa vám podarilo stať sa ich vodcom. Ste Alice Cooper so všetkým, čím ste známy, ale teraz nasledujete Krista, ste rocková hviezda, no nemusíte žiť život rockovej hviezdy. Váš životný štýl môže byť teraz vaším svedectvom.“

My, kresťania, niekedy radi škatulkujeme ľudí na takých a takých, najčastejšie na veriacich a neveriacich, čím nad nimi priamo vynášame súdy. Veľmi sa mi páči nahradenie týchto absolútne vyhranených výrazov slovami: nájdení a hľadajúci, kde pri hľadajúcom môže stále ísť o vyhláseného ateistu. Aj tak o ňom platí, že sa zatiaľ vlastne ešte nenašiel.

My právo súdiť nemáme, to prináleží iba Pánu Bohu. No aj tak na nás, na všetkých, podľa nášho skutočného života a správania sa k druhým, najmä najbližším, vidieť, kam patríme. Synovia a dcéry Svetla, ako sa nazývajú nasledovníci Pána Ježiša, sú známi – teda majú byť známi čím? Predsa láskou. Podľa 1J 3,10 aj spravodlivosťou. Poznať nás láskou a spravodlivosťou?

Láskou a spravodlivosťou nás, naopak, neraz predbieha svet, ľudia hľadajúci, ľudia bez Ježiša. Ako je to možné? Znamená to, že humanizovaný svet predbehol cirkvi a cirkvi ustúpila vo svojich zásadách, jej ovocie Ducha zmäklo? Na to si dajme pozor! Čiňme spravodlivosť, predbiehajte sa v láske a úctivosti navzájom a tým sami budme svetlom ako deti Božie.

Kto však ešte stále nepatrí znovu Pánu Bohu, kto sa ešte k Nemu nevrátil a moc nad ním je ešte v rukách diabla, na ňom sa to prejaví v jeho konaní, aj v jeho názoroch. Niekedy je takéto konanie zjavné a viditeľné zďaleka, inokedy to rozozná iba sám Pán. Iba Jemu patrí súd, Jemu sláva a aj česť naveky!

Luboslav Beňo

Modlime sa: *Ďakujem, Bože, že si Láskou. Ďakujem, že chceš žiť dobro skrze nás. Odpusť, že niekedy otvárame dvere diablovej a ten cez nás koná svoje zlo. Premieňaj moje srdce, nech nedávam Zlému miesto. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Boh pomáha žiť v láske a pokoji.

Rozhovor: Je možné, že diabol pokúša ľudí, aby robili dobré veci, aby v nich vzbudil pýchu a mysleli si, že nepotrebujú spasenie?

Podporujme sa v spoločných modlitbách za hľadajúcich.

Prosme za hudbu a umenie, aby z nich vyžarovalo Božie dobro.

22.7.

Čo sa deje, keď satan vchádza do ľudí? Ako to cítiť?

Lukáš 22,3

Na Judáša sa pozeráme hlavne zhora a tiež zvonku: Je to proste vyvrhel, s ktorým nechceme mať nič spoločné. A tvárim sa, že ani nemáme. Ale buďme k sebe trochu kritickí. Hľadáme brvná, ktoré máme v oku. V skutočnosti každý z nás zradil Pána Ježiša, hoci nie tak výrazne.

Každý z nás dal priestor diablovej. Každý z nás mu otvoril srdce. Prečítajme si Jánove epistoly a pochopíme, že každý hriech nás spája s tým Zlým. A hriechy máme.

Keď rozmýšľame o ľuďoch, ktorí odovzdali srdce satanovi, čo nám napadne? Ponuré rituály v tme, pentagramy, sviečky, prevrátené kríže a obeť zvierat, či ľudí. Áno, takto vyzerá satanizmus nakoniec.

Lenže prichádza úplne inak. Samotní satanisti hovoria: „*Nám nejde o zverstvá, len chceme slobodu pre človeka.*“ Inými slovami: „*Ponúkame len, aby ste žili to, po čom túžite.*“ Samozrejme – potom človeka zmanipulujú a dajú do popredia práve túžby, ktoré vyvierajú z hriechu. A nakoniec ich obrátia ku zlu a otvorenému uctievaniu diabla.

Ale ten začiatok, ten vstup vyzerá veľmi prirodzene a **normálne**, ba dokonca **dobre**.

Diabol nás často chytí na celkom normálnych žiadostiach tela. Takých, čo sú celkom v pohode, ale odvádzajú nás od toho, čo práve máme robiť pre Ježiša a ľudí. Nie je ľahké povedať: „*Toto je ešte potešenie od Boha a tam už nebezpečná žiadosť, čo otvorí dvere tomu Zlému.*“

Aj Ananiáš so Zafirou (Skutky 5) si určite hovorili: „*Tolko dobra robíme. Tak ťažké bolo vzdať sa poľa, ktoré nás živí. Urobili sme to pre druhých!*“ A predsa sa popri tom prešmykol diabol, ktorý ich naviedol na klamstvo.

Pozrime sa teraz na pokúšanie Evy. Had jej vlastne hovorí: „*Naozaj treba Bohu veriť tak veľmi? Uver mne, že máš veriť sebe.*“ A potom Eva videla, že je to **dobré, na pohľad lákavé a na získanie múdrosti vábivé** (1M 3,6).

Všimnite si to slovo „**dobré**“. Z jej pohľadu to bolo dobré, nešla do toho s postojom: „*Idem škodiť!*“

Aj dnes vidíme ľudí, čo chcú robiť dobre, a pritom šíria hoaxy, ktoré nakoniec prinášajú niekomu smrť.

Farizeji tiež urobili toľko dobrého, a predsa sa popritom prešmykol diabol a postavil ich proti Ježišovi. Vďaka Bohu, že ostali pri Písme a mnohí ku Kristovi neskôr prišli, ako čítame v Skutkoch.

Dávajme si však pozor na pocit: „*Ved robím toľko dobra.*“, lebo s ním často prichádza pýcha a tá prehodí výhybku z Božej koľaje na tú diablovu.

Povedzme si na záver slová Williama Careyho: „*Zlyhal som. Počas života som priviedol ku Kristovi len niekoľko tisíc Indov.*“

Kto patrí Kristovi vníma, že urobil málo dobra, aj keď ho spravil veľa. A ešte aj to v ňom vykonala Božia milosť.

Modlime sa: *Ďakujem, Bože, že si Svätý a dobrý. Odpusť, že niekedy otváram dvere tomu Zlému a nesvätému. Oslobodzuj ma od neho a veď Tvojím dobrým Svätým Duchom. Amen.*

Svedectvo: O rozpoznaní toho Zlého, ako pracuje v mojom živote.

Rozhovor: Kedy sme pevne zakorenení v Kristovi a kedy už dávame priestor diablu? Dokážeme si pripustiť, že ten Zlý v nás niečo koná, alebo nám v tom bráni pýcha?

Podporujme sa: v rozpoznávaní pokušenia a práce diabla na nás.

Prosme za: spoločnosť, aby sa zbavila ľží a zákerných manipulácií.

Peter Dubec

29.7.

Viera v počet (teda v silu národa) a satan

1.Kronická 21,1

Ako vieme, sám Hospodin si vyvolil maličký národ, aby Mu patrila a zjavil na ňom Svoju slávu. Bola to hŕstka ľudí, ktorú však viedol samotný Pán Boh. Keď sa odklonili od Neho, prichádzali na nich súženia a trápenia, ale Boh sa nad nimi

vždy zmilúval, odpustil im a staral sa o nich. Kým boli pod Jeho pevnou rukou, víťazili v každodennom živote, aj v obsadzovaní nových teritórií. Mnohokrát v Písme čítame, že napriek tomu, že ich nepriatelia boli vo väčšine, boj nikdy neprehrali. Izraeliti naozaj mohli precítiť veľkosť a silu svojho Vodcu, a predsa sa Mu toľkokrát vzopreli. Najprv túžba po kráľovi, aby ich viedol. Stalo sa. Pán Boh dovolil kráľa, aj keď vidíme, že sa stalo všetko to, od čoho ich vystríhal. Prvý – Saul, a jeho neslávny koniec, potom Dávid, ktorý bol síce podľa Jeho srdca, a predsa mal dosť prešlapov. A tu v Slove čítame, že sám satan vnukol kráľovi, aby sčítal svoj ľud. Dávid vedel, že koná proti Božej vôli, lebo On prisľúbil, že Izraelitov bude ako hviezd na nebi a nikto ich nespočíta. Dávid, oklamáný vládcom tohto sveta cez svoje ego, si zmyslel, že bude dobre, ak bude mať prehľad, s koľkými mužmi môže počítať v budúcich vojnách. Je to možné, že aj dnes satan vkladá myšlienky a nápady lídrom – vládcom dnešných štátov, aby konali proti Bohu?!? Ani si to nemusíme veľmi predstavovať, veď dôkazov okolo seba máme dosť! Konflikty, vojny, nesyváry, nepriateľstvá, v ktorých zomierajú tisíce ľudí, ktorí za toto vôbec nemôžu. Áno, vládca – satan dostal určité právomoci na tejto zemi, pokým nepríde späť Pán Ježiš a všetko bude obnovené. Musí prísť koniec, pôrodné bolesti sa zosilňujú, a ako rodiaca žena nemôže už zastaviť svoj pôrod, ani tento svet to už nemôže zastaviť. Ale my sa nemusíme ničoho báť! Vieme, Komu sme uverili a veríme! Tak aj dnes oslavujme svojho Boha a chváľme Ho za to, že nás On vedie a my môžeme počuť Jeho hlas!

Modlitba: *Drahý Otče nebeský, ďakujeme, že Ti patríme. Síce žijeme na tejto zemi a často nás satan oklame a využije na svoje nečisté skutky, ale ďakujeme, že Ty si verný, a tak sa vždy môžeme v pokání vrátiť k Tebe a slúžiť Ti. Prosíme Ťa, aby sme vždy odhalili a zmarili skutky toho Zlého, aby nás nevedel použiť na svoje podlé ciele! Modlíme sa za všetkých vysokopostavených a pri moci, aby si im Ty dal múdrosť zhora, aby padli na kolenná a vyznali svoju biedu. Zmiluj sa nad nami a ochraňuj nás až do konca! Amen.*

Hovorme smelo o tom, v ktorých oblastiach sme počúvali hlas toho Zlého, a ako nás z toho Pán Ježiš vyslobodil.

Prosme za čisté srdcia a mysle, za vedenie Ducha Svätého v každej oblasti nášho života, aby sme odhalili pasce a úklady toho Zlého v nás.

Alica Pipperová

5.8.

Boh dovolil satanovi preosiaľ apoštolov, až po zapretie Krista

Lukáš 22,31-34

Každý máme svoj špecifický príbeh, ktorý stojí za vyrozprávanie a napísanie – ktorý je inšpirujúci.

Každý náš príbeh ale skôr či neskôr príde do bodu (tak ako v dnešnom texte Petrov), kde sa veci lámu, kde sa rozhodujeme, akou cestou sa vydáme, koho budeme nasledovať, koho budeme uctievať.

Peter bol povolaný do služby veľmi špecificky, videl a zažil Pána priamo pri „čine“. A sám sa stal „obeťou“ zázraku, keď ulovil množstvo rýb: **„Odpovedajúc**

Mu, Šimon povedal: Majstre, celú noc sme sa namáhali, a nič sme nechytili; ale na Tvoje slovo spustím siete. Len čo to urobili, zahrnuli veľké množstvo rýb, takže sa im siete trhali. I dali znamenie pomocníkom na druhej lodi, aby prišli a pomohli im. A oni prišli a naplnili obe lode, takže sa ponárali. Keď to videl Šimon Peter, padol Ježišovi k nohám a povedal: Odíď odo mňa, Pane, lebo som hriechyň človek. Hrôza sa ho totiž zmocnila, i všetkých, ktorí boli s ním, nad lovom rýb, ktoré ulovili“ (Lk 5,5-9).

Uvedomil si svoju hriechyňnosť, malosť, nehodnosť – „odíď, Pane, odo mňa, s takým, ako ja nemôžeš a nechceš mať predsa nič spoločné!!!“ Tak uvažuje bežný normálny človek, keď sa stretne so živým Bohom, keď pocíti Jeho moc a svoju bezmocnosť a hriechyňnosť.

Našťastie Pán s nami nejedná tak, ako by jednali mnohí ľudia. Neponíži a neodsúdi nás, naopak, dá šancu a pozve k nasledovaniu: **„Neboj sa, odteraz ľudí budeš loviť. Potom priraziac ku brehu, všetko zanechali a nasledovali Ho.“**

Prešli tri roky, počas ktorých bol Peter celý čas so svojím Majstrom, videl Ho a počul – žil s Ním. Teraz sa priblížil bezprostredný koniec, teraz sa „lámal chlieb“.

„Tu povedal Pán: Šimon, Šimon, ajhľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosiaľ ako pšenicu.“

Evidentne má diabol právo vzniesť takúto požiadavku (čítaj Jób 1. kapitolu). Samozrejme, ako hovorí M. Luther, „aj diabol je len Boží diabol“. Nič viac a nič menej: môže len to, čo mu dovolí Pán alebo kresťan svojím správaním a rozhodnutiami. **Diabol si nemôže robiť s Božím ľudom čo chce – nie sme už jeho vlastníctvom!!!**

Ako hovorí zjavenie Jánovo (12,7-10): „*A povstal boj na nebi. Michal a jeho anjeli bojovali proti drakovi; i drak a jeho anjeli bojovali, ale nevydržali, v nebi pre nich nebolo už miesta. Veľký drak, starý had, nazývaný diablom a satanom, zvodca celého sveta, zvrhnutý bol na zem a jeho anjeli s ním. Nato som počul mohutný hlas v nebi volať: Teraz nastalo spasenie i moc i kráľovstvo nášho Boha a vláda Jeho Pomazaného, lebo zvrhnutý bol žalobník na nich pred naším Bohom dňom i nocou.*“

Môže sa stať, že si vyžiada aj náš život na preskúšanie – záľusk má vždy v prvom rade na tých kresťanov, ktorí ho najviac ohrozujú – to sú tí, ktorí sa úplne a cele rozhodli vydať svoj život Pánovi Ježišovi Kristovi, nasledujú Ho celým srdcom, sú plní moci Ducha Svätého a žijú život posvätenia.

„*Ježiš povedal Petrovi: Ale Ja som prosil za teba, aby tvoja viera nezanikla. A ty časom, až sa obrátiš, utvrďuj svojich bratov.*“

Tie skúšky môžu byť také vážne a silné až tak, že to preskúša základ našej viery – to, na čom je založená, ako hlboko je ukotvená v Písme, ako dôveruje Božiemu slovu, a nie okolnostiam či pocitom.

Sám Ježiš hovorí Petrovi: Ja som osobne prosil za teba. Vďaka Bohu, že pre nás všetkých platí, že sa sám Pán Ježiš za nás prihovára (Rímskym 8,32-34): „*Ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal Ho za nás všetkých, ako by nám nedaroval s Ním všetko? Kto bude žalovať na vyvolených Božích? Je to Boh, ktorý ospravedľňuje. Kto ich odsúdi? Je to Kristus, ktorý umrel, ba i z mŕtvych vstal, je po pravici Božej a prihovára*

sa aj za nás.“ „*Preto aj môže dokonale spasiť tých, čo skrže Neho pristupujú k Bohu, keďže vždy žije, aby sa prihováral za nich*“ (Židom 7,25).

„*Peter však odpovedal: Pane, hotový som ísť s Tebou aj do väzenia, aj na smrť. (Ježiš) mu riekol: Hovorím ti, Peter: dnes kohút nezaspieva, kým tri razy nezaprieš, že ma poznáš.*“

Myslel to úprimne – ľudsky – „prečo potom zlyhal“ – jedno z vysvetlení dnešného textu je, že mal v tom priamo prsty diabol – skúšal ho, Boh to dovolil a Peter zlyhal.

Našťastie sa Peter chytil šance na zmenu – uvedomil si naplno svoje zlyhanie, bol s Ježišom po vzkriesení – tie príbehy poznáme. **TU SA PETROV ŽIVOT LÁMAL.** Tu sa rozhodoval, či mu to za to stojí, nasledovať Pána. Či sa nechá diablom oklamať, že je nehodný, zavrhnutý, úplne nanič, alebo či prijme ospravedlnenie a odpustenie. Vieme veľmi dobre, ako sa Peter rozhodol.

Stanislav Kocka

Modlime sa: *Ďakujem, Bože, že si všemocný a ani satan nemôže ísť za hranice, ktoré mu dávaš. Odpusť, že niekedy svojou pýchou provokujem a otváram dvere zlému. Daruj mi pokoru a veď ma po Tvojich cestách. Amen.*

Svedectvo: Ako Boh reagoval na moje prílišné sebavedomie.

Rozhovor: Prečo Boh niekedy otvára priestor satanovi?

Podporujme sa v pokore pred Bohom. Oslavujme Ho spoločne a úprimne.

Prosme za vedenie Cirkvi, aby mu Boh stále pomáhal rozlišovať vplyv diabla a Božiu moc.

12.8.

Satan sa tvári ako anjel svetla a ľudia ako dôležití služobníci

2.Korinským 11,13-15

Už sme mnohokrát počuli varovanie z Božieho Slova, aby sme nenasledovali falošných apoštolov. Na našej duchovnej ceste za Pánom Ježišom stretávame veľa ľudí: niektorí sú nám blízki hneď, niektorým možno až tak nedôverujeme. Vo svojom okolí máme rôzne spoločenstvá, ktoré veria v Boha, usporadúvajú rôzne evanjelizačné akcie, rôzne duchovné koncerty a programy. Niekedy je toho okolo nás tak veľa, že si iba ťažko vieme vybrať, koho máme počúvať. A tu prichádza Božie varovanie, že „**nie každý, kto mi hovorí Pane, Pane...**“ (Mt 7,21). Ako vieme rozlíšiť pravého apoštolu od falošného? Dobrá otázka, však?!? A hlavne hneď dodatok, že kto si, že súdiš?!? Takže, čo môžeme robiť? Božie Slovo nám hovorí, že sa máme pozrieť na „jeho ovocie“. A tu je ten kameň úrazu – verím v Pána Ježiša, ale moje okolie vidí iba holé konáre môjho života – niet tu dobrého ovocia. Mnoho ľudí má krásne, kvetnaté duchovné reči, ale keď vidíme ich život, hovorí to o niečom inom... a je nám z toho skôr do plaču, než do smiechu. Pán Ježiš nechce mať za Svojich nasledovníkov teoretických odborníkov, ale životaschopných praktikantov, ktorí to s Ním myslia vážne, aj keď ich to bude stáť veľa utrpenia pri zastrihávaní planých výhonkov.

Kde sa nachádzam ja? Nie som aj ja falošný učeník? Som premieňaný dennodenne svojím Majstrom? Chcem

sa podriaďiť Jeho vedeniu a vôli? Poslúcham Ducha Svätého? Ak som na tieto otázky dal/a kladné odpovede, nemusím sa báť falošného učenia, lebo viem, Komu som uveril/a a Kto ma vedie. Každý, kto vyznáva (a tak i žije), že Ježiš Kristus bol ukrižovaný za naše hriechy, potom slávne vstal z mŕtvych, žije a kraluje, nemôže byť falošný učeník. Každý, kto verí v odpustenie hriechov, žije v pokore pred Bohom a túži po pokání a očistení z hriechov, sa už nemusí báť, že bude slúžiť „anjelovi svetla“, a nie pravému Bohu! Toto je jediná cesta! Odovzdajme sa úplne do rúk Pána Ježiša a On nás slávne dovedie až do cieľa!

Modlime sa: *Drahý Otče nebeský, ďakujeme Ti za Pána Ježiša, ktorý nás vykúpil a očistil z našich hriechov. Prosíme Ťa o pokorné srdce, aby sme uznali svoju nehodnosť a robili denne pokánie z toho, v čom sme zlyhali. Milujeme Ťa, Pane Ježišu, a Ty miluješ nás, aj keď vidíš našu biedu, naše zlyhania. Prosíme Ťa, ochraňuj nás na tejto ceste do večnosti, aby sme počúvali iba Tvoj hlas a neboli oklamani „anjelom svetla“, ktorý na nás neustále striehne, aby zneistil naše kroky a stiahol so sebou. Veríme, že Ty si nad ním zvíťazil na Golgote, a tak si nám vydobyl slobodu v Tvojom Duchu. Oslavujeme Ťa, vebíbime a ďakujeme za všetko, čo v Tebe máme! Amen.*

Rozprávajme sa: o našom nasledovaní Pána Ježiša – kde sme silní a kde slabí.

Prosme za to, aby sme vždy spoznali hlas svojho milujúceho Pastiera, a iba Jeho sme nasledovali.

Alica Pipperová

19.8.

Satan upriamuje pozornosť na ľudské veci

Marek 8,33

Toto od teba Boh predsa nemôže chcieť! Prečo by si mal tak trpieť? Ja sa nenechám vysmievať a ponižovať! Tieto a podobné argumenty počúvame veľmi často, keď sme v tlaku, alebo čelíme prenasledovaniu či súženiu. Kde je pre nás hranica, za ktorú pri nasledovaní Ježiša Krista nie sme ochotní ísť?

Napríklad ťa Pán volá, aby si niečo urobil, aby si povedal niekomu evanjelium, aby si priniesol nádej a pokoj, ale akonáhle začneš takto premýšľať a modliť sa za to, hneď počuješ iný hlas, ktorý ti veľmi nájostlivo hovorí, aby si prestal vymýšľať, aby si sa nestrápnal a nezosmiešňoval, nevnucoval iným svoje „náboženské postoje“: *Veď, čo na to povedia ľudia, budú ťa mať za náboženského fanatika, za toho, ktorý iných len súdi a sám sa robí lepším. Veď náboženstvo je súkromná vec, nemáš právo niekomu vnucovať svoje názory. Ži a nechaj žiť.* Podobné hlášky a slogany sú veľmi populárne a žiaľ na mnohých kresťanov aj účinné: *Užívaj si svoj život, svoje kresťanstvo, dá sa to predsa aj bez toho, že by si „iným znepríjemňoval život“ či vystavoval sa posmechu a problémom.*

My sa ale **„nemáme pripodobňovať tomuto svetu“**. Naopak, je našou povinnosťou **„premeniť sa obnovením svojej mysle“** (Rim 12,2). Máme sa učiť myslieť na to, čo je hore, na nebi, premýšľať o všetkom, čo je **„pravdivé, čo čestné, čo spravodlivé, čo čisté, čo lúbezné, čo príjemné, o všetkom, čo je cnostné a čo chváľitebné!“** (Fil 4,8).

Peter sa zľakol. V idylke nasledovania svojho Pána a Učiteľa, krátko po vyznaní, že **„On je Kristus, Syn Boha živého“**, Pán Ježiš zrazu hovorí slová o tom, že musí mnoho trpieť, že bude odsúdený a nakoniec zabitý. Tieto slová Peter (a asi aj ostatní učeníci) nebol schopný absorbovať, pochopiť a stotožniť sa s nimi. A tak, ako to len najlepšie vedel a myslel, **„vzal Ho (bokom) a začal Ho odhovárať: Nech Ti je Boh milostivý, Pane! To sa Ti nesmie stať!“** (Mt 16,22).

Pán Ježiš dopúšťa ťažké veci a okolnosti, umožní nám konfrontácie s hodnotami tohto sveta, s nepriateľmi kríža a s posmievačmi. Lebo len tam sa testuje a odhaľuje, či pestujeme iba náboženstvo, alebo sme nasledovníci Ježiša Krista. Tam sa ukazuje, či je pre nás kresťanstvo len niečo ako klub, folklór či tradícia alebo dedičstvo, alebo či sme Krista stretli osobne a nechali sa Ním premeniť a dovolili, aby žil v našom srdci ako Pán a Kráľ.

Ježiš Petra veľmi tvrdo pokarhal: **„Chod' za mňa, satan, lebo nemyslíš na Božie veci, ale na ľudské.“** Urobil to pred všetkými učeníkmi, lebo ako som spomenul vyššie, Pán určite vedel, že Peter je hovorca toho, čo si učeníci často mysleli.

Myslieť na veci ľudské je pre nás absolútne prirodzené, pretože žijeme v padlom svete, obklopení myšlienkami a hodnotami tohto sveta. Do akej miery im ale dovolíme, aby nás ovplyvnili, je čisto naša zodpovednosť. **„Poddajte sa teda Bohu, ale vzoprite sa diablu – a utečie od vás. Priblížte sa Bohu a priblíži sa vám. Očistite si ruky, hriešnici, a vy, duševne rozpoltení, posväťte si srdcia“** (Jak 4,7-8).

Aj z dobrých Božích darov a požehnaní, ak do nich v prvom rade ne-

pustíme Pána a Jeho slovo, sa môžu stať veľmi ľahko „*ľudské veci*“, ktorým podľahneme, ak dovolíme, aby ovládali našu myseľ, vôľu a potom rozhodovanie a skutky.

Napríklad:

- naše istoty, zabezpečenie
- úzkosti, strach a ustarostenosť
- pohodlie, dostatok, konzumný spôsob života
- plnenie si mysle a srdca hodnotami a názormi tohto sveta
- vyvyšovanie ľudí, a nie Pána
- neposlušnosť a vzburá
- zameranie sa na seba
- nasledovanie Boha, len keď nám to vyhovuje a nič nás to nestojí (alebo minimálne náklady)

Je našou zodpovednosťou a povinnosťou učiť sa „*hľadiet na veci Božie*“. Duch Svätý nás k tomu chce a túži dennodenne viesť a povzbudzovať. Môže sa to ale diať len vtedy, ak sme „*umreli s Kristom na kríži*“, ak už nepatríme sami sebe, ale cele Bohu. Len vtedy nám tlak, prenasledovanie a výsmech neublíži, nič nám neurobí. Preto premýšľajme v modlitbe pred Pánom, či sa vieme stotožniť s týmito Pavlovými slovami: „*Ak ste teda boli vzkriesení s Kristom, hľadajte to, čo je hore, kde Kristus sedí na pravici Božej. Myslite na to, čo je hore, a nie na to, čo je na zemi. Veď ste umreli, a váš život je skrytý s Kristom v Bohu*“ (Kol 3,1-3).

Pán Ježiš následne na Petrovu reakciu, že sa Mu predpovedané utrpenie nesmie stať, povedal: „*Potom, privolávajúc zástup aj Svojich učeníkov, povedal im: Kto chce ísť za Mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž a nasleduje Ma: Lebo kto by si chcel zachrániť život, stratí*

ho, ale kto by stratil život pre Mňa a pre evanjelium, zachráni si ho. Veď čo osoží človeku, ak získa aj celý svet, ale utrpí škodu na svojej duši? Lebo čo môže dať človek ako protihodnotu na vykúpenie svojej duše? Kto by sa v tomto cudzoložnom, hriešnom pokolení hanbil za Mňa a za Moje reči, za toho sa bude hanbiť aj Syn človeka, keď príde v sláve Svojho Otca a so svätými anjelmi“ (Mk 8,34-38).

Tieto podmienky učeníctva (ktoré do dnešnej doby náš Spasiteľ nezmenil ani náhodou) môžeme pochopiť a prijať a stotožniť sa s nimi len v tom prípade, ak sme „*umreli s Kristom a boli sme s Ním vzkriesení*“. Božia cesta na tejto zemi je úzka cesta, cesta, na ktorej „*cez mnohé súženia musíme vojsť do nebeského kráľovstva*“ (Sk 14,22). Či sa nám to páči, alebo nie. Diabol urobí všetko preto, aby nás zastavil, zvedol, oslabil, znechutil a zničil. Použije na to akékoľvek možnosti a prostriedky, ktoré má k dispozícii, a má ich teda obrovský arzenál. A jeho prvou úspešnou zbraňou je to, aby sme „*mysleli na veci ľudské*“. A keď je naša myseľ naplnená hodnotami a názormi sveta, veľmi ľahko prepočujeme jemný hlas Ducha Svätého, resp. sa necháme zviest úlisnými a do náboženských fráz a biblických veršov oblečených lží a zvodov diabla.

Preto na záver len zopakujem to, čo som písal vyššie: My sa „*nemáme pripodobňovať tomuto svetu*“. Naopak, je našou povinnosťou „*premeniť sa obnovením svojej mysle*“ (Rim 12,2). Máme sa učiť myslieť na to, čo je hore, na nebi, premýšľať o všetkom, čo je „*pravdivé, čo čestné, čo spravodlivé, čo čisté, čo ľúbivé, čo príjemné, o všetkom, čo je cnostné a čo chváľitebné!*“ (Fil 4,8).

Stanislav Kocka

Modlime sa: *Ďakujem, Bože, že si viac, než tento svet. Odpusť, že niekedy to nedokážem precítiť a chovám sa, akoby si ani nebol. Posilňuj ma vo viere Tvojím Duchom. Amen.*

Svedectvo: Ako som pochopil/a, že ma nejaká pozemská vec oberá o slobodu a ako mi Boh pomohol.

Rozhovor: Ktoré ľudské veci bránia tým Božím v mojom živote.

Podporujme sa v chápaní Božej lásky a pomoci, ktoré sú také dôležité pre náš život.

Prosme za presbyterstvá, nech sa zameriavajú v prvom rade na duchovné problémy.

26.8.

Hudba nesie v sebe moc života i smrti

1. Samuelova 16,14; 18,10-12

Aj keď je srdce smutné, spevom ho potešíš, jak hudbou na tej lutne, čo ospevuje kríž.

„Vždy, keď Saula prepadol zlý duch od Boha, vzal si Dávid gitaru a hral na nej. Saulovi sa uľavilo, cítil sa lepšie a zlý duch ho opustil“ (1.Samuelova 16,23).

Je večer. Saul je plný nepokoja. Dávid berie do ruky gitaru a vyludzuje prvé tóny. Sladkosť hudby sa rozlieha tmou, a v srdci Saula vyrástla nádej. A moc zla pomínula. **Hudba má veľkú moc, moc života aj moc ničenia!** Preto nie je jedno, akú hudbu počúvame, akú moc do seba vpúšťame! (1K 2,13-16) Dajme sa vyučiť i poučiť!

„Zvučne plesaj Bohu celá zem, ospevujte slávu Jeho mena a slávnym robte Jeho chválospevi!“ (Žalm Dávidov 66,1-2). Pri výbere a zostavovaní duchovnej hudby je naša zodpovednosť neúmerne vyššia. Boh miluje ušľachtilú hudbu i spevy, preto majú chvály, uctievanie Pána nenahraditeľné miesto na službách Božích i na rozmanitých kresťanských aktivitách. **Duchovná pieseň či hudba povznáša ducha človeka k Bohu, do neba, občerstvuje vnútro ľudského ducha.** Texty duchovných piesní súhlasia s Písmom Svätým, hudba a rytmus sú uchu i srdcu lahodné, ľubozvučné. **Texty majú byť nielen nábožné, ale majú niesť moc kríža, volanie nasledovať Ježiša, vzdávať slávu a chválu Bohu! Takúto hudbu spieval Dávid a ona mala moc nad zlom.** Dávidove žalmy sú zhudobnené modlitby, i dnes sú nám mocným vzorom požehnaných služby Bohu. Spievajme veľa, milovaní, spievajme s nadšením a celým srdcom tie krásne duchovné piesne, lebo **nášmu dobrému Bohu je to milé, lebo lámeme nimi moc zla a tmy, lebo nás potešujú, privádzajú nás do Božej blízkosti, odzbrojújú satana a padlých anjelov, vyhánajú smútok, strach...**

Rocková kresťanská hudba sa stala súčasťou mládežníckych kresťanských koncertov či festivalov. Zo svedectva mladíka, ktorý miloval rock: *„Naplnenie svojich túžob som hľadal v alkohole, sexe, v rockovej hudbe, najmä s okultným pozadím. Celkom ma opantala. Strach a depresie ma priviedli ku krížu. Dostal som od Boha nový život“* (E. Pauli). Z tohto a mnohých iných svedectiev vyplýva, že rock má v sebe zlú moc! Rocková hudba je hlučná, vyvoláva adrenochróm (droga

meniaca vedomie a stupňujúca žiadostivosť), publikum stráca sebakontrolu, je sprevádzaná agresivitou, ničením vecí, trhaním šiat z tela, vzývaním modelov, voľnou sexualitou... Rocková scéna je plná drog. **Môže vzniknúť z takéhoto zdroja Bohu milá a ľúba hudba?! Môže mať táto hudba požehnaný vplyv na kresťanskú mládež?!** Kresťanská rocková hudba nie je nič iné, len prispôbovanie sa svetu plnému erotiky a násilia, svetu bez Boha. Nepodceňujme žiadne zlo, lebo jeho cieľom je zničiť človeka.

„**Beda tým, čo na zlé povedia: dobré a na dobré povedia: zlé, ktorí tmu menia na svetlo**“ (Iz 5,20).

„**Bratia, upriamte svoju myseľ na všetko, čo je pravdivé, čo čestné, čo spravodlivé, čo čisté, čo ľúbivé, čo príjemné, premýšľajte o všetkom, čo je cnostné a čo chválitebné... A Boh pokoja bude s vami**“ (Fil 4,8-9).

*Až piesne dospievajú a večnosť dobytá,
Pán Ježiš v nebies bráne piesňou ťa privíta.* M. Slavka

Modlime sa: *Drahý Bože, odpusť nám, že sme dovolili moci zla vstúpiť i do kresťanstva. Pomôž nám odhaľovať skryté zlo a nebyť lahostajnými. Ďakujeme Ti, Otecko nebeský, že v kríži Tvojho Syna sme dostali i moc bojovať so zlom, odhaľovať jeho zničujúce úmysly, ale i víťaziť nad každou temnou mocou. Sláva Tebe, Pane! V Ježišovom mene amen!*

Rozhovor: Hovorme otvorene o účinkoch zla, prečo s ním treba bojovať, kedy nad ním môžeme zvíťaziť.

Svedectvo: Ako som z Božej milosti zvíťazil nad zlovykom, zlou žiadosťou.

Podporme sa: Modlime sa za seba navzájom, aby sme mali silu niesť bolesti pri ukrižovaní žiadostivosť nášho tela.

Prosme za kresťanov, aby sme bdeli a nedovolili moci zla šarapať v našich životoch a v zboroch; za deti, mládež, aby odolávali lákadlám temnoty v hudbe, drogách... a vnímali ich ničivú moc.

Danka Zubčáková

2.9.

Satan vedie ku ľziam v cirkvi

Skutky 5,1-5

Všimnite si, že Peter NEpovedal: „*Rozhodli ste sa urobiť zľú vec.*“, ale: „**Prečo ti satan naplnil srdce, aby si klamal Duchu Svätému...?**“ Áno, satan naplnil srdce a spôsobil pád. Neberme to ako výhovorku: „*Chcem byť dobrý, no satan mi bráni!*“ – lebo aj Ananiáš bol zodpovedný za diavla v srdci a doplatil na to.

Vezmime si teda ponaučenie: „*Satan klope na dvere môjho srdca. Keď ho vpúšťam, je nenápadný, druhí o tom nevedia, ale nakoniec vyvedie svoju tmu na svetlo a pred všetkými zažijem škandál.*“

Satan zväzda k postoju: „*V Cirkvi sa preslávim, získam úctu, či postavenie. Budem niečo viac. Stačí zahrať dokonalého kresťana. Prikrášiť sa...*“

Tesne pred Ananiášom dal Cirkvi všetok majetok Barnabáš (Skutky 4,36-37). A on bol v úcte, veď vidíme, že ho menujú apoštolom (Sk 14,14).

Po tom, ako Zafira s manželom zomreli, sa „**nikto neodvážil pripojiť k nim**“ (apoštolom) (Sk 5,13).

Ludia pochopili, že Ananiášovi išlo práve o apoštolstvo a ovládol ich strach, preto sa neodvážil nikto pripojiť. Myslím, že je to škoda. Cirkev potrebuje viac vyslancov. Áno, služba na hrote je nebezpečná. Človek musí skúmať

každé svoje rozhodnutie, každú svoju motiváciu. Satan hľadá aj tú najmenšiu škáročku, aby služobníka ovládol.

Napriek tomu sa musíme báť aj ne-slúžiť. Písmo nás varuje aj pred tým, aby sme „zakopali hrivnu“ (Matúš 25), teda neposkytli svoje dary Cirkvi zo strachu, že Boh je prísny. On však dáva v prvom rade milosť. Viem, že aj ona má svoje hranice a Ananiáš zomrel. Škoda, že Písmo nevysvetľuje, či ho zabil Boh, Petrova príliš aktívna viera, diabol, alebo len pocit hanby. Ale určite mu bola osudná jeho viera: „*Môžem si kúpiť postavenie.*“ A tá je v rozpore s milosťou.

Pokojne sa snažme o službu. Nie však s postojom: „*Ja budem dôležitý, ja si to zaslúžim, ja si to kúpim. Ja sa budem tváriť tak úžasne kresťansky.*“

Choďme cez milosť. Hovorme o svojich nedostatkoch. Prijímajme pomoc od druhých. A prijímajme, do čoho nás Boh práve povoláva. Len Jemu patrí sláva.

Modlime sa: *Ďakujem, Bože, že si taký dobrý, aj keď to znamená, že žiadne zlo k Tebe nemôže. Odpusť, že niekedy dávam diablu priedoraz. Nech ma Pán Ježiš naplní, očisťuje a chráni. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh vedie k úprimnosti, aj keď je nepríjemná.

Rozhovor: Túžba po funkcii môže byť dobrá, aj zlá. Ako to rozlíšiť?

Podporujme sa v hľadaní miesta v Cirkvi, ktoré pre nás pripravil Boh, nie naše ambície.

Prosme za médiá, aby šírili pravdu.

Peter Dubec

9.9.

Kto nesie svoj kríž, „nedáva miesto diablu“

Efezským 4,25-29

Milovaní, cesta s Bohom na zemi nemôže byť sladká ani romantická, to bude v nebi; na zemi, v kráľovstve temnoty a zla, ospalosť a formálne náboženstvo nemajú šancu. My sme v boji: na Boží ľud číha silný a zákerný nepriateľ – diabol, aby nás zožral (1Pt 5,8). Našou bojovou úlohou je: „**nieš svoj kríž, nasledovať Ježiša**“ (Mt 10,38), a tak „**nedávať miesto diablu**“ (Ef 4,25-29). Pokyny sú jasné: „**odložte lož, hovorte pravdu, hnevajte sa, ale nehrešte, nekradnite, mrzké slová nevyslovujte...**“ (Ef 4,25-29). „**Chcete bývať so Mnou na Božom svätom vrchu? Žite bezúhonne, konajte spravodlivo, netupte blížneho, pohrdajte podliakom, krivo neprisahajte...**“ (Ž 15). Všetky požiadavky (a mnohé ďalšie v Písme!) sú veľmi boľavé, vyžadujú umŕtvovanie tela. **Boh kladie prioritu cesty viery na konkrétne činy, ktoré nás očisťujú, vedú k svätosti, aby sme mohli žiť s Ním navždy: „Budte svätí, lebo Ja som Svätý“** (1Pt 1,15-16). „**Bez svätosti nikto neuvidí Pána**“ (Žid 12,14).

V duchovnom význame slovo „**svätý**“ znamená **oddelený**. Prvú zmienku máme v 1M 1,4: „**Boh videl, že svetlo je dobré, a oddelil svetlo od tmy.**“ **Posvätenie teda znamená oddelenie Božieho ľudu od každej nečistoty, ohavnosti v tomto svete zla!** Milovaní, my v našom tele nikdy nebudeme takí, ako náš Pán. Ale túžime to byť a s ochotou sa podriaďujeme skalpelu Božiemu. **Z vyznania kresťanky:** „*Mrôza by bola z môjho života, keby som nechcela vidieť a nechcela*

ani nič robiť so svojimi hriechmi. Hrôza by bola, keby som nenechala Pána Ježiša, aby vstúpil do môjho života, do môjho srdca a mysle... a keby tam nezačal upratovať! A čistiť. A meniť. Potrebovala som všetko nové. A Pán Ježiš dal. Stálo Ho to vlastný život!“

Stav svätosti sa snažia kresťania dosiahnuť po svojom: izolovaním v kláštoroch, pustovniach, askézou, týraním tela, vyčerpávajúcimi pôstmi... ich snaha je márna, nie je to Božia cesta. Svätosť niektorí kresťania chápu ako suchopárnosť, vážnosť; odmietnutie všetkého, čo dáva radosť, občerstvenie, krásu, smiech... Ako veľmi sa mýlia! Boh miluje humor i radosť, veď nám hovorí: **Radujte sa** (Fil 3,1), **radosť z Hospodina nech je vašou silou** (Neh 8,10). Boh dáva verným život v hojnosti (Jn 10,10). „**Vyjdite spomedzi nich, oddeľte sa, nedotýkajte sa nečistého...**“ (2Kor 6,14-18).

„**Prečo si sklúčená, duša moja a zmietaš sa vo mne?**

Očakávaj Boha,

lebo ešte ďakovať budeš Jemu,

Spaseniu svojej tváre, svojmu Bohu“ (Ž 42,6).

Modlime sa: „**Ďakujeme Bohu a Otcovi nášho Pána Ježiša Krista, kedykoľvek sa modlíme za vás, lebo sme počuli o vašej viere v Kristovi Ježišovi a o láske, ktorú máte ku všetkým svätým pre nádej pripravenú vám v nebesiach**“ (Kol 1,3-4). *A pre túto nádej, pre tú vzácnu obeť prichádzame k Tebe, Pane náš, berieme svoj kríž a nasledujeme Ťa. Vieme, že s Tebou do nebeského cieľa dôjdeme. Milosť Tvoja nech je s nami, amen.*

Rozhovor: Je dobré hovoriť o svojich zlyhaniach, žiadostiach, zlých zvykoch, ako nám zavadzajú. Berú čas, znečisťujú

mysle... Ale hovorme i o tom, či nároky Božie dokážeme plniť a kedy je to ľahšie.

Svedectvo: Povzbudzujem sa osobnými skúsenosťami z rôznych duchovných problémov, skúšok, ako v tých ťažkosťoch a možno už i v chaose nám Pán pomohol, a my sme cítili Jeho lásku, potešovanie, novú silu.

Podporme sa v modlitebnom zápase a bojujme i za našich bratov, sestry, aby sme mali silu a túžbu vybojovať sami so sebou dobrý boj.

Prosme za evanjelickú cirkev, aby nastúpila na cestu svätosti, teda očisťovania od každého hriechu, a aby dostala silu niesť svoj kríž a oddeliť sa od hádok i od sveta a jeho bezbožnosti a prekrúcania pravdy.

Danka Zubčáková

16.9.

Život viery na kraji cesty

Lukáš 8,12

Kto sú tí veriaci na kraji cesty?

Janko a Marienka kráčajú lesom, nevedia nájsť cestu domov. Zablúdili... Príbeh skončil šťastne. Takto hovorí rozprávka. Sem-tam sa objaví aj správa, že sa stratil človek. Väčšinou ho nájdú. Aj Biblia hovorí o stratených, zablúdených ľuďoch, ale toto je už o čosi vážnejšie, ide o večný život.

„**To kraj cesty sú tí, čo počúvajú a potom prichádza diabol a vyníma im slovo zo srdca, aby neverili a neboli spasení**“ (Lk 8,12).

Kto sú tí veriaci na kraji cesty? To sú tí, čo nepoznajú svojho Pána ani svoj domov. Zablúdili – možno v nechote opustiť svet. Oni sa k nejakej viere pri-

znávajú, do kostola chodia, ale Ježišovi nepatria, neprijali Ho za svojho osobného Pána. Ba niektorí i Písmo študujú, a predsa sú na kraji cesty. Aha, čo vytkol Pán Ježiš Židom znalým Písma: „**Skúmate Písma, lebo si myslíte, že večný život máte v nich, a tie vydávajú svedectvo o Mne. Ale nechcete prísť ku Mne, aby ste mali život**“ (Jn 5,39-40).

Čo znamená prísť k Ježišovi, aby sme mali život?!

„**Lebo keď niekto z vás chce stavať vežu, či si najprv nesadne a nespočíta náklad, či má z čoho dostavať?**“ (Lk 14,28).

Náklady na stavbu

Murár stavia dom. Dá si architektovi vypracovať plán domu, spočíta náklady naň: materiál, financie... a ak všetko dobre zrátal, postaví nádherný dom a bude bývať v ňom. A s vierou je to tak isto: *Stojím na kraji cesty, rátam náklady na cestu do neba: krst, konfirmácia, kostol, koncerty, sem-tam modlitba..., ale Boh a nebo? A vôbec – existuje Boh? A čo ak je nebo výmysel?* Cesta k zahynutiu je na dosah. A predsa veľká je milosť Božia!

Prvý krok viery: hľadanie a odovzdanie sa Bohu

Pane, kde si? Pane, chcem Ti patriť! V modlitbe spasenia prosím Pána o odpustenie hriechov, ďakujem Mu, že i za mňa umrel, a poprosím Ho, aby bol Pánom môjho života. Pán našu modlitbu berie vážne a my sa stávame Jeho. **Duch Svätý si urobí v našom srdci chrám, znovu sa narodíme z Ducha.** A potom nebeskému Architektovi zverím celý svoj život. On vypracoval pre mňa ten najlepší plán! Chytám sa Ho denne za ruku a spolu vedno s Ním kráčam Domov. Sláva Bohu!

Druhý krok viery: už nie som len poslucháčom, som činiteľom Slova

„**Budte činiteľmi slova a nielen poslucháčmi, ktorí oklamávajú sami seba**“ (Jk 1,22).

Modlitby úprimné, vrúce, Slovo Božie sa valí do mňa ako riava živej vody, Duch Svätý ma inšpiruje do služby v daroch, ktoré som prijal. Služba pre môjho Pána ma naplní radosťou, záchrana stratených duší dáva úžasný zmysel môjmu životu. Toto je krácanie s Bohom. Môj život je plný a vzrušujúci! Božie slovo je bohaté, obcerstvuje, mám skvelé spoločenstvo bratov a sestier. Som nový, cesta s Pánom je nová... náš Pán je nepredvídateľný! Som nevýslovne šťastný a milovaný človek. To, čo je možné, robím ja, čo nie je možné, robí môj Boh. Milujem Pána, užívam si Božie požehnanie, **som milované Božie dieťa!** Teším sa na nebo! Už nie som na okraji. Som Jeho! „**Vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám rozum, aby sme poznali toho Pravého; a my sme v tom Pravom, v Jeho Synovi Ježišovi Kristovi. On je pravý Boh a večný život. Deti, chráňte sa modiel!**“ (1Jn 5,20-21).

Modlime sa: „**Preto kľakám na kolena pred Otcom, po ktorom sa menuje každá rodina na nebi i na zemi; aby vám podľa bohatstva Svojej slávy dal mocne zosilniť na vnútornom človeku**“ (Ef 3,14-16). Amen.

Rozhovor: Vieme rozlíšiť skutky telesné a skutky vedené Duchom Svätým? Vieme si priznať svoju telesnosť a vyznať ju následne Bohu?

Svedectvo: Ako som sa stal Jeho. Zdieľajme sa. Tešme sa z Božej milosti. Môžeme si zaspievať pieseň vďaka Ježišovi za našu spásu.

Podporme sa v rozhodnutí byť Jeho, vyznať Mu túto túžbu.

Prosme za evanjelikov, aby mnohí z nich urobili krok viery a prijali Pána Ježiša do srdca.

Danka Zubčáková

23.9.

Satan bude mať svojich až do konca

Zjavenie 20,7-9

Predstavme si jeden z kľúčových momentov zo začiatku služby a účinkovania Pána Ježiša. Na konci 40 dní, ktoré Spasiteľ strávil na púšti v pôste, Ho prišiel diabol pokúšať. Druhé pokúšenie bolo veľmi špecifické: **„Nato vyviedol Ho hore, ukázal Mu odrazu všetky kráľovstvá sveta a povedal Mu diabol: Dám ti všetku túto moc a slávu; lebo dostal som ju a dám ju, komu chcem. Ak sa teda pokloníš predom mnou, Tvoje bude všetko“** (Lk 4,5-7). To, čo chcem zdôrazniť, je fakt, že Ježiš diablu neprotirečil, keď ten zdôraznil, že **„všetku tú moc a slávu má on, lebo ju dostal, a on – diabol, ju dá, komu chce“**. Vieme, že Pán Ježiš sa nepoklonil, čo sa nedá povedať o drvivej väčšine ľudí na svete.

Skúsme chvíľku sledovať správy, či už na internete, v televízii, alebo v novinách. A je jedno, na čo by sme sa zamerali, či by to bola politika, kultúra, sociálne oblasti, envirorezort či šport. Všade vidíme, ako sa pretláčajú do popredia hodnoty, ktoré sú dekadentné, znehodnocujúce a opovrhujúce Božími pravdami, ktoré zosmiešňujú Písmo a kresťanstvo, hodnoty, ktoré na Božie miesto stavajú človeka alebo peniaze – zisk za každú cenu, ponúkajú nám duchovné zážitky cez okultizmus či ezote-

riku, či hodnoty, ktoré doslova uctievajú diabla a démonský svet.

My máme niekedy tendenciu si povedať, že sa snáď ľudia spamätajú, že bude lepšie. Bolo by konečne načase tieto falošné ilúzie opustiť a priznať si pravdu, že to bude presne naopak, že bude už len a len horšie. Nie preto, že chcem byť za každú cenu pesimista, ale preto, že to hovorí Božie slovo a aj realita života a skazeného ľudského srdca. A je jedno, či sa nám to páči alebo nie. Každá jedna vec, navonok aj dobrá a prospešná, je bez Božej milosti a Božieho zásahu infikovaná vírusom hriechu a zlom. A skôr či neskôr prinesie zlé ovocie: smrť a večný súd.

„V nich zatemnil Boh tohto sveta myseľ neveriacich, aby sa im nerozsvietilo svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obraz Boží“ (2Kor 4,4). Mysleť všetkých ľudí tohto sveta, úplne všetkých (okrem tých, ktorí uverili v Pána Ježiša ako Pána a Spasiteľa), je v moci temnosti, oslepená **„bohom tohto sveta“**, diablom. On je **„otec lži“**, ako to vyjadril Pán Ježiš v tvrdých slovách voči farizejom: **„Vy ste z otca diabla a žiadosti svojho otca chcete činiť. On bol vrahom ľudí od počiatku a nestál v pravde, lebo nieto v ňom pravdy. Keď hovorí lož, hovorí zo svojho vlastného, pretože je luhár a otec lži“** (J 8,44).

„Vieme, že sme z Boha a že celý svet je v moci toho Zlého“ (1J 5,19). Tieto slová sú jednoducho fakt, či tomu veríme, alebo nie. Celý svet. Trefne to medzi riadkami opisuje Pavol v liste mladému Timoteovi: **„Pánov služobník... Protivníkov nech krotko karhá, či by im Boh nedaroval pokánie, aby poznali pravdu a vymanili sa z diablovho osídla, ktorým boli zotročení plniť jeho vôľu (ktorý ich drží v zajatí svojej vôle)“** (2Tim 2,25-26). Ak si niečo moderný

a „slobodný“ človek odmieta priznať, tak to, že je otrok diabla a jeho démonov, že jeho myseľ je zotročená konať diablovu vôľu. Avšak stačí letný pohľad na hodnoty, názory a „pravdy“, ktoré človek dennodenne púšťa do mysle a nechá sa nimi ovplyvňovať.

Pri tejto úvahe sa nedajú obísť slová Pána Ježiša, ktoré povedal v rozhovore s Nikodémom: „*A v tom je súd, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia väčšmi milovali tmu ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé. Každý totiž, kto zle robí, nenávidí svetlo a nejde na svetlo, aby jeho skutky nevyšli najavo*“ (J 3,19-20).

Základnou charakteristikou ľudí bez Boha je, že milujú tmu, aprobo, že nenávidia svetlo. Tu ale nemyslím len vrahov, zločincov či násilníkov. Každý človek, ktorý odmieta Pána Ježiša Krista ako Svetlo sveta, toto Svetlo nenávidí, ignoruje, či je voči nemu ľahostajný – tým pádom miluje tmu, robí mu radosť hriech a nemravnosť.

„*ich koniec je zahynutie, bohom im je brucho, slávou hanba a myslia len na to, čo je zemské*“ (Fil 3,19).

Jediná ochrana pred tmou a deštrukciu diablovho vyvážania a ničenia je blízkosť Baránka, je život v prítomnosti Božieho Syna a pečať Ducha Svätého.

„*Budte rozvážni, bdejte! Váš protivník diabol obchádza ako revúci lev, hľadajúc koho by zožral; vzoprite sa mu, pevní vo viere, a vedzte, že takéto isté utrpenia sú údelom vášho bratstva po celom svete!*“ (1Pt 5,8-9).

Stanislav Kocka

Modlime sa: *Ďakujem, Bože, že si mocný a máme v Tebe skutočnú ochranu pred tým Zlým. Odpusť, že sa niekedy necháme vylákať pokušeniami. Veď nás Tvojím Duchom, nech odoláme. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Duch Svätý viedol z viery v hoaxy.

Rozhovor: Ako nás svet odlákava od pravdy v láske?

Podporujme sa v odolávaní voči zvom sveta.

Prosme za misionárov.

30.9.

Čo je vo mne z diabla a čo z Boha?

1.Jánov 3,8

Kto pácha hriech, je z diabla, pretože diabol hreší od počiatku. Syn Boží sa zjavil na to, aby maril diablove skutky.

Každý pácha hriech. Je teda každý z diabla? Tiež čítame, že kto sa narodil z Boha, nehreší. Ale každý hreší, teda nikto sa z Boha nenarodil? Ako je to vlastne? Skúsme hľadať v Božom slove.

Pripomeňme si List Rímskym 7,22-23: „*Podľa vnútorného človeka s radosťou súhlasím s Božím zákonom, ale vo svojich údoch vidím iný zákon, ktorý bojuje proti zákonu mojej mysle a zotročuje ma zákonom hriechu, čo je v mojich údoch.*“

Veľký teológ Barth raz vykladal verš: „*ako je napísané: Jákoeba som miloval, ale Ezáva som nenávidel*“ (Rímskym 9,13). A napísal: „*V každom z nás je aj ten Jákob, aj ten Ezáv.*“

Áno, v každom z nás je aj to telo (údy), čo bojuje proti spravodlivosti, aj ten vnútorný človek, ktorý s radosťou súhlasí s Božím zákonom. Treba pripomenúť, že vnútorný človek je najprv mŕtvy. Kým nezažijeme znovuzrodenie, nemáme radosť z Božieho zákona, nie je v nás nič dobré.

Ale v každom človeku sú tie údy, ktoré bojujú proti. V nich je hriech a diabol má

teda otvorené dvere. Naučme sa s tým žiť. Neklamme sami seba, že ten Zlý do nás nevchádza, ale bojujme proti nemu. Pokiaľ patríme Kristovi, môžeme bojovať, lebo so znovuzrozením získavame niečo čisté a oddelené od diabla.

Buďme však duchovne bdelí. Sledujme, či sa do nášho vnútra nezakráda Ohovárač (toto je preklad slova *diabolos*), otec lži a zabíjania. Nie je jednoduché vypátrať ho, pokiaľ sa skrýva za našu pýchu, čo peklom dýcha.

Buďme otvorení napomínaniam, aby sme vystihli, že ten Zlý niečo v nás ovládol, a potom sa približujme Bohu a vzoprime diabla a ten od nás utečie (Jakub 4,7).

Na záver sa posilnime Božím slovom: Rímskym 12,1-2: **Prosím vás teda, bratia, pre milosrdenstvo Božie, vydávajte svoje telá v živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, vašu rozumnú službu Bohu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením mysle, aby ste vedeli rozpoznať, čo je vôľa Božia, totiž, čo je dobré, milé a dokonalé.**

Modlime sa: Ďakujem, Bože, že si mocnejší než diabol a náš hriech. Ďakujem za ducha, ktorého v nás oživuješ a dáváš mu radosť z Tvojho zákona. Odpusť, že málo umŕtvujem telo a potom má nečistý duch miesto v mojom srdci. Nech ide preč a nikdy nikomu už neškodí. Len Ty ma veď a naplňaj. Amen.

Svedectvo: Ako mi radosť z Hospodina pomohla prekonať žiadosť tela.

Rozhovor: Vnímame v sebe ten boj medzi niečím dobrým a zlým? Ako ho riešime?

Podporujme sa v odolávaní pokušeniu, čo spôsobuje telo.

Prosme za reklamný priemysel, aby neposilňoval prehnajú telesnosť.

Peter Dubec

BOŽÍ ŠEPOT

*Pán Ježiš tíško šepce:
Si moje drahé dieťa.
I keď srdce moje repce,
som v Božích rukách
kvieta.*

*Nežne ako holubica,
Duch mi šepce:
Si milované viac než
kvieta.
A ja Ti dávam svoje
srdce...*

*Otecko nebeský
do dlaní si ma vyryl.
A objal si ma svojou
Láskou.
Povedal si, že som
Tvoj syn.
A ja končím s každou
maskou.*

*Všetko je obnažené
pred Božou tvárou:
Nikdy nepoviem NIE,
keď dotýka sa ma Láskou.*

*Už sa nechcem skrývať
pred Božou tvárou.
Nechcem byť pokrytcom.
Pod Jeho Láskou byť stálou.
Boh je mojím Oteckom.*

Viliam Rác

AJ NAPRIEK VEKU JE ČLOVEK ZAUJÍMAVÝ PRE BOHA

A žila vtedy aj prorokyňa Anna, dcéra Fanuelova, z kmeňa Ašer. Bola pokročilá vekom a žila s mužom sedem rokov od svojho panenstva; bola to vdova osemdesiatštyriročná, ktorá nevychádzala z chrámu, pôstom a modlitbami slúžiac Bohu vo dne v noci (Lk 2,36-37).

Svet hovorí: „Máš 84 rokov, už nie si zaujímavá osoba.“

Boha však práve takáto Anna zaujímala nad mieru. Pozná jej rodinu, aj kmeň. Váži si jej službu modlitbami a pôstom natoľko, že sa jej osobne predstaví v Kristovi a nechá o nej zápis pre miliardy ľudí.

Je pre nás Pán Boh natoľko prítlačlivý, že s Ním trávime mnoho času na modlitbách? Potom sme preňho zaujímaví aj my. A to napriek veku, či skôr vďaka nemu.

Neklesajme teda na ducha počas starnutia, ale radujme sa, že sme užitočnejší pre svet, pokiaľ žijeme modlitbou a pôstom, ako Anna.

Peter Dubec

Modlitba potešuje v zármutku

„Tí, ktorí so slzami rozsievajú, žať budú s plesaním. Chodí a chodí s plačom ten, čo nosí semeno na siatie; iste príde domov s plesaním, znášajúc svoje snopy“
(Žalm 126,5-6).

Slzy sú v Boží očiach drahocenné, keď ide o slzy túžby, preliate v príhovoroch a zápasoch za iných.

Občas nás Boh volá k plaču – je „čas plakať i čas smiať sa; čas horekovať i čas radovať sa;“ (Kazateľ 3,4).

Volá nás k tomu, aby sme sa v príhovornej modlitbe do druhých vcítili, a tak sa s nimi stotožnili. Život a hodnoty dnešného sveta priam volajú po plači, po horlivých príhovoroch, po duchovnom zápase za tento svet, za nápravu prevrátených hodnôt, za uzdravenie anarchie vo vzťahoch, v morálke, v etických princípoch, v stave cirkvi. K takému postoju je viacero dôvodov:

Mali by sme plakať, pretože ľudstvo zabudlo na Boha

Národy nechcú Boha poznať. Smutný príklad toho všetkého vidíme okolo seba, v „postmodernej“ „múdrej“ Európe, či ďalšom modernom svete – „**Že hoci poznali Boha, neoslavovali Ho ako Boha a neďakovali Mu, ale v mudrovaní upadli do prevrátenosti a ich nerozumné srdce sa zatemnilo. Vydávali sa za múdrych a stali sa bláznami, zameniť slávu nepominuteľného Boha za podobnosť obrazu pomínu-**

teľného človeka, vtákov, štvornožcov a plazov“ (Rim 1,21-23). Často ich zatvrdzujú Božie súdy aj to, že „žnú, čo zasiali“. Mali by sme za náš svet plakať a volať: „Pane, odpusť našim rebelujúcim národom.“

Mali by sme plakať, pretože sa rozmnožuje hriech

Zlí ľudia idú stále k horšiemu. Rozmnožuje sa všemožné zlo: „*ale zlí ľudia a podvodníci sa budú vzmáhať v zlom; budú zvädzať a budú zvädzaní“* (2Tim 3,13).

Hriechy, uvedené v 2Tim 3,1-5, sú až príliš zjavné a viaceré z nich aj verejne propagované a podporované médiami a zábavným priemyslom. Aj preto sú ľudia stále viac „*sebeckí, milovníci peňazí, chvastaví, spupní, rúhaví, rodičom neposlúšní, nevďační, bezbožní, neláskaví, nezmierliví, ohovárační, nezdržanliví, divokí, bez lásky k dobru, zradcovia, nerozvážni, nadutí, milovníci skôr rozkoši ako Boha. Budú sa tváriť pobožne, ale silu (pobožnosti) budú popierať“*.

Stále viac mladých je závislých na pornografii (zďaleka nielen chlapcov), rastie popularita okultizmu, ezoteriky, svet sa ponára do temnoty. (Mnohí moderní vzdelaní ľudia nemajú problém sa baviť o horoskopoch, okultných javoch, ale dokážu byť až agresívni, keď im chcete hovoriť o Ježišovi Kristovi.)

Nepredstaviteľný rozmer dosiahol terorizmus, sadizmus, úmyselná krutosť a ubližovanie iným. Vojnové konflikty sú stále hrozivejšie a mier stále viac krehkejší. Zdá sa, že človek je na pokraji sebazničenia.

Čo môže robiť cirkev iné, ako kričať k Bohu v slzách a pôstoch: „*Pane, zmiluj sa nad naším hriešnym rodom.*“

Mali by sme plakať, pretože sme ako cirkev takí bezmocní a bez života!

Môžeme Bohu ďakovať za mnohých úprimných veriacich v mnohých častiach sveta, za všetko, čo ON skrze nich robí. Ako mnohí a mnohí hlavne v krajinách tretieho sveta a Blízkeho východu neváhajú pre vieru v Ježiša Krista trpieť, dokonca položiť svoj život.

Svet ale všeobecne stratil ku kresťanskej cirkvi úctu, pretože neoslavujeme Boha tak, ako by sme mali. Naše svetlo je tmou a soľ, ktorou máme „solíť hnilobu sveta“, je až pričasto pošliapaná.

„*Máme meno, že žijeme“*, ale príliš často sme duchovne mŕtvi (Zjav 3,1). Až zarážajúco sa náš stav podobá stavu cirkvi v Laodicei; nevedomujeme si, akí sme „*vlažní, úbohí, biedni, chudobní, slepí a nahí v Božích očiach“* (Zjav 3,16-17). Uprednostnili sme formy a obrady namiesto vzťahu a hĺbky. Mali by sme „oprášiť“ naše reformačné „SOLA“ a vrátiť sa k Bohu „*celým srdcom a pôstom, plačom a nárekom! Roztrhnime si srdcia, a nie šaty, a vráťme sa k Hospodinu, svojmu Bohu, lebo je milostivý a milosrdný, zhovievavý a hojný v milosti, lebo Mu je ľúto spôsobiť pohromu“* (Joel 2,12-14). Osobne si myslím, že jedna z najväčších „pohrôm“ pre cirkev je, keď Pán od nás odíde, keď Duch Svätý nie je prítomný a potom je „*nevesta Kristova“* bezduchá a bezmocná. Nie je to niekedy obraz našich cirkevných zborov? Alebo sa klameme,

že je všetko v poriadku, lebo by to znamenalo, že sme možno v prvom rade zlyhali my – pastieri Božieho ľudu...?

Musíme nad sebou plakať a volať: „*Pane, obživ nás opäť, príď mocou Ducha do nášho streda a zapál naše srdcia.*“

Mali by sme nad sebou plakať, pretože sa blíži Kristov príchod a našej práce je ešte stále tak veľa.

Zdá sa, že z podmienok nutných pre druhý príchod nášho Pána, uvedených v Písme, ostáva jediná: „*Toto evanjelium o kráľovstve sa bude zvestovať po celom svete na svedectvo všetkým národom, a potom príde koniec*“ (Mt 24,14). Najväčšou úlohou, ktorú dal Ježiš Svojim učeníkom – všetkých dôb –, bolo a je zvestovať evanjelium celému svetu. Kedy sme naposledy niekomu hovorili Evanjelium – dobrú správu? Nejde nám o „suché štatistiky“, koľko ľudí na zemi ešte nepočulo evanjelium. Ale možno je to tvoj sused, známy, či niekto z rodiny. Sú to reálni ľudia, ktorí svoju večnosť strávia buď v nebi, alebo v pekle! Je nám to jedno? Kedy naposledy na základe našej viery, svedectva a života niekto uveril? Prijal Pána Ježiša ako Pána a Spasiteľa, vyznal hriechy a jeho život sa Božou mocou zmenil?

Jeden misionár v Indii hovoril tento príbeh: »Jedného dňa som pri dedinskom zhromaždení čítal vianočný príbeh z Lukáša z druhej kapitoly. Keď som začal hovoriť, prerušil ma jeden starý dedinčan: „Ako dlho je to od toho dňa, keď sa narodil Boží Syn?“ Misionár odpovedal, že približne dvetisíc rokov. Starý muž na neho namieril svoj ukazovák: „Hovoríte, že už to viete dvetisíc rokov! Kde ste celý ten čas túto knihu (Bibliu) pred nami ukrývali?“ « Ako by sme na to odpovedali? A ako som už spomenul, nemusíme pritom myslieť na Indiu či iné vzdialené štáty. Stačí sa pozrieť okolo seba! Čo prijme Boh ako dostatočnú výhovorku, že sa nám takáto kľúčová vec nestala každodenným bremenom? Stav sveta by nás pravidelne mal „doháňať“ k slzám a viest, doslova tlačiť do pokory.

Stanislav Kocka

Teológia v kocke

Slovensko sa podľa štatistiky stále zaraďuje ku kresťanským štátom, jeho občania sa priznávajú k viere Pána Ježiša Krista. Z toho dôvodu si dovoľujem osloviť nás, kresťanov.

Baránok Boží vzal na Seba viny, ktoré sme my, ľudia, popáchali. Vďaka tejto, ľudským rozumom nepochopiteľnej Božej láske a obeti Pána Ježiša Krista sme získali pokoj a Jeho ranami sa nám dostalo uzdravenia. Zbohatli sme Jeho chudobou. Koľko Božej milosti a nesmiernej štedrosti sme my, nehodní hriešnici, mohli prijať z Božej dobroty! A predsa to naše kresťanstvo je akési veľmi smutné, mdlé! Akoby sme

nemali daru najskvostnejšieho! Akoby nám nebolo zaslúbené, že budeme dedičmi kráľovstva Božieho, že už tu, na zemi, sme v Ježišovi Kristovi zvíťazili nad najzákernejším nepriateľom – satanom. Správame sa bez iskry nádeje, vlečieme sa unavení a ustatí a každým dňom sa približujeme k hrobu, nie ku kralovaniu s Kristom.

My všetci sme zblúdili ako ovce, všetci sme chodili vlastnou cestou, hovorí prorok Izaiáš a ani on, veľký Boží muž, sa nevyklučuje z radov hriešnikov. A možno chyba našej „kresťanskej“ mdloby je práve tu: v hriechu. Chceme ho odčiniť vlastným úsilím. Sme schopní ísť pešo desiatky kilometrov, cestovať veľmi ďaleko, sme ochotní dať i veľa peňazí, len aby sme uvideli sväté miesto, svätú sochu. Povráva sa, že krásu Thorvaldsenovej sochy žehnajúceho Krista môže uvidieť iba ten, kto kľakne pred touto sochou. Ale je to naozaj cesta ku kresťanskej radosťi a pokoju? Nie je. Preto hoci vynaložíme veľa peňazí i úsilia, chýba nám mnohým radosť vnútorný život. A k tomu treba jedno jediné: zaplakať nad vlastnou vinou. A vtedy uvidíš majestáť Božieho Kráľa. A vtedy sa ti v duši rozjasní. A ty pocítiš nevýslovnú radosť z Božej prítomnosti a istotu, že si Božie dieťa. Že si dedič Božieho kráľovstva. Že do tvojho srdca vstúpilo nebo.

Danka Zubčáková

JEŽIŠ DAL VŠETKO, AJ MY BY SME MALI DAŤ VŠETKO

Alebo či neviete, že vaše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nie ste sami svoji? Veď veľmi draho ste boli kúpení! Oslávte teda Boha svojím telom [i svojím duchom, čo oboje náleží Bohu] (1Kor 6,19-20).

Kolkokrát sme už v modlitbe, v piesni či chválospeve alebo v nejakom vyznaní deklarovali, že Bohu „dávame všetko“? Ako často a skutočne úprimne som to ja sám vyznával... A potom sa pristihnem, že som zase zlyhal.

Možno aj preto je kresťanstvo v takom stave a má minimálnu výpovednú hodnotu, lebo sa pre mnohých kresťanov stalo kultúrnou záležitosťou. Sú ochotní obetovať to nevyhnutné minimum, ktoré sa od nich požaduje – nedelná návšteva kostola, občas milodar, nevyhnutné povinnosti ako krst, konfirmácia, cirkevný sobáš, raz za čas pristúpiť k sviatosti Večere Pánovej – a všetko ostatné je už ich život, ich rozhodnutia, ich plány. Boha či cirkev do toho nič nie je. Žiaľ, ako táto diablova lož a pasca funguje, to vidíme okolo seba často. Takýmto postojom a „*cirkevným životom*“, ktorý s kresťanstvom nemá nič spoločné, sa deklaruje, že Boh by mal byť vlastne rád a spokojný za to všetko, čo je človek „ochotný“ obetovať a dať. Možno na túto tému zaznieva primálo kázní, a ľud Boží žije v presvedčení, že všetko je v poriadku a nevedia, že takýto postoj je pred Božou tvárou ohavnosťou a rúhaním – Iz 1,11-17. Žiaľ, pre „*nevedomosť hynie môj ľud*“. „*Veľmi draho sme boli kúpení!*“ – a žijeme tak lacno a nehodne.

Pozrime sa na prvých učeníkov – pre vieru a nasledovanie Ježiša Krista boli ochotní zdať sa všetkého – úplne všetkého! Svojich plánov, svojich snov, postojov, dokonca aj rodiny, až do takého extrému dokázali ísť. Celý svoj harmonogram, svoj kompletný diár podriadili službe a poslušnosti Pánovi. Boli úplne závislí na vedení Duchom Svätým. Možno aj preto mali takú „**plnosť Ducha**“ a Boh mohol skrze nich konať divy, zázraky a znamenia. Boží plán prijali za svoj plán, Božie ciele za svoje ciele, Božiu vernosť a lásku opätovali tak veľmi, ako toho boli schopní.

Môžeme sa stotožniť s Pavlovým vyznaním, ktoré deklaroval v liste do Filíp? „**Ale čo mi bolo ziskom, uznal som pre Krista za stratu. A iste aj pokladám všetko za stratu pre nekonečne vzácne poznanie Ježiša Krista, svojho Pána, pre ktorého som všetko stratil a všetko pokladám za smeti, aby som Krista získal**“ (Fil 3,7-8).

Čo pre mňa znamená „**dať Bohu všetko**“? Je to vážna a kľúčová otázka. Čo som ochotný stratiť, aby som „**Krista získal**“? Ako veľmi si do dôsledkov uvedomujem, že moje telo je „**chrámom Ducha Svätého**“? Je chrámom? Nerobím ho svojimi rozhodnutiami a životom v hriechu „drevárňou“? Boh bude prebývať len v „chráme tela“. „**Či nevíete, že ste chrám Boží a Duch Boží prebýva vo vás? Kto kazí chrám Boží, toho skazí Boh, lebo chrám Boží je svätý, a tým ste vy!**“ (1Kor 3,16-17).

Mnohí ľudia tvrdia, že si môžu so svojim telom robiť, čo chcú. Hoci to považujú za slobodu, sú otrokmi svojich túžob. Pavol to trefne popisuje: „**Medzi nimi sme aj my všetci žili kedysi podľa žiadostí svojho tela, vykonávali vôľu tela a myšlienok a boli sme od prírody deťmi hnevu ako aj ostatní**“ (Ef 2,3).

„**Ale Boh, bohatý na zmilovanie, pre svoju veľkú lásku, ktorou si nás zamiloval, obživil nás s Kristom, keď sme boli mŕtvi v prestúpeniach - veď milosťou ste spasení!**“ (Ef 2,4) – Ježiš dal všetko, „**ponížil sa a bol poslušný až do smrti na kríži**“ (Fil 2,8). Urobil to, aby s nami mohol stráviť večnosť, o nič menšie mu nešlo – „**veľmi draho sme boli kúpení**“.

Premýšľajme teda, a zrátajme si náklad, či nám za to stojí, „**zaplatiť cenu nasledovania Ježiša Krista**“. Všetko ostatné je cesta do zatratenia. A je úplne jedno, do akých náboženských fráz a predpisov je zabalená.

Stanislav Kocka

OSLAVUJ PÁNA, OSLAVUJ...

„**Nebesá rozprávajú o sláve Božej a dielo Jeho rúk zvestuje obloha**“ (Ž 19,2).

Zem spieva. Vtáky poletujú ponad koruny stromov, ktoré šepotom lístia oslavujú Božiu majestátnosť. Vodička si veselo žblnká, preskakuje z kamienka na kamienok a teší sa životu.

A na briežku, len celkom neďaleko, malý mravček si statočne kotúľa do mraveniska chlebovú odrobinku. Ani na neho náš dobrý Pán nezabudol. A on Ho za to chváli svojou statočnou prácou; je taký maličký, drobučký, ale jeho „nadľudské vý-

kony“ hovoria o sláve Božej. Na Jeho Slovo... Na Božie Slovo... A Hospodin si i z tých najnepatrnejších stvorení vie vymodelovať služobníctvo.

Včielka radostne bzučiac poletuje z kvietka na kvietok, maličkými nožičkami naberá z kalíškov margarétok, nezábudiek, zvončekov prášok, z ktorého akýmsi Božím zázrakom bude medik pre naše detičky, pre všetkých. Vánok sa hrá s farebnými krídlami motýľov a celá lúka je ako veľký pestrofarebný koberec. Boží zázrak.

A ty si sadneš do hebkého lôžka stebiel trávy, zavrieš oči, sýtiš sa hudbou života. Všade hmýrenie. Všade život. A keď otvoriš oči, máš pocit, že sa ti srdce roztrhne od tolkej nádhery Božieho majstrovstva. Povieš: „*To všetko je pre mňa. Aby som bola šťastná. Aby som žila rada.*“ A v tej chvíli nevýslovná radosť ti zaplaví hruď. Hľadáš slová, ktoré by mohli vyjadriť vďačnosť svojmu Otcovi. Hľadáš, vyberáš, ale ani jedno sa ti nezdá dokonalé. Ako by aj mohlo! Nič sa nevyrovná Božiemu dieľu!

Uvedomuješ si, ako veľmi si milovaná. Veď len Ten, kto miluje, môže dávať také dobré dary. Koľko lásky a nehy, koľko túžby urobiť človeka šťastným, koľko krásy sa nachádza v Božom diele. I v tom najnepatrnejšom lístočku je toľko nehy...!

„*Och, Pane, nezaslúžim si, som biedna, úbohá...*“ šepkáš nevýslovne dojatá. „*Som taká šťastná, že ma miluješ, že sa o mňa staráš, že si môj Boh a Pán môjho srdca! I ja Ti chcem spievať, i ja Ťa chcem oslavovať, Najdrahší!*“

Položíš chrbát na mäkký koberec voňavých kvetov, dotýkaš sa hebkej trávy, slnečný lúč ti hladí tvár... si šťastná. Lebo máš dobrého Boha. Lebo si skrytá v Jeho láskavom náručí.

Nech je pochválené Tvoje meno, Pane, možno stihneš ešte pošepnúť vetru, aby tvoj odkaz rozniesol do celého sveta, aby všetci ľudia, stromy i kvety počuli a vedeli, že i ty patríš Bohu, a potom... Vôkol teba pulzuje život, mravček kotúľa odrobinku, včielka zbiera nektár, vtáčik na konáriku vyludzuje tie najčarovnejšie tóny, stromy šumia a všetko tak nádherne vonia nehou, radosťou a láskou... Ty spíš. A dobrý Boh si Ťa chráni. Bdie. Si Jeho dieťa.

Danka Zubčáková

Sme spojenci s Bohom, alebo so svetom?

Izaiáš 30,1-5

Nedávno som čítal zaujímavú a inšpirujúcu myšlienku od už zosnulého kazateľa D. Wilkersona: „... *Vidím, ako svet viac a viac vchádza do cirkvi, ovplyvňuje cirkev, miesto toho, aby cirkev ovplyvňovala svet. Vidím, ako Boží dom ovláda hudba, vidím, ako zábava vládne v Božom dome. Posadnutosť zábavou v Božom dome a nenávisť k napomínaniu a k náprave. Ale to už nikto nechce počúvať... Kam zmizol hlboký vnútorný zármutok z Božieho domu? Čo sa stalo s utrpením v službe? Sú to slová, ktoré v dnešnom zhýčkanom svete už nepočujeme.*“

Ako trefne vykreslený obraz mnohých cirkví, cirkevných zborov a spoločenstiev... V snahe priblížiť sa svetu, byť zaujímavým, aktuálnym, demokratickým... takíto „krestania“ spochybňujú autoritu Písma, znehodnocujú Božie prikázania, ohýbajú pravdu, takže tá sa stále viac podobá múdrosti tohto sveta, ktorá je „**zmyslová a démonická**“, namiesto toho, čo je jasné a nemenne napísané v Božom slove.

Kde teda vlastne hľadáme múdrosť a usmernenie? Kde hľadáme odpovede na tlaky života a útoky sveta? Kde hľadáme pokoj pre svoje duše a odpovede na otázky o zmysle života? Ideme do „Egypta“ ako Júda? Ak to robíme, už sme prehrali.

Júda hľadal pomoc pred nebezpečenstvom expanzívnej Asýrie, ktorá sa stále viac rozširovala, a tak hľadal spojenectvá a ochranu. No miesto toho, aby sa obrátil celým srdcom a dôverou k Bohu svojich otcov, ktorý nikdy nesklamal, obrátil sa v politických zväzkoch na Egypt.

„Ktorí kujú plány, ale bezo mňa, uzavierajú spojenectvo, nie však podľa môjho ducha, aby tak hromadili hriech na hriech; ktorí sa dávajú na cestu do Egypta, hoci sa mojich úst nepýtali - aby hľadali útočisko v ochrane faraónovej a utiekali sa do tône Egypta“ (Iz 30,1-2). Je to vážny výrok s tragickými následkami – Boží vyvolený národ sa „**utiekal do tône Egypta**“. Bez servítky povedané, do „**tône diabla**“, do tône toho, ktorý otvorene bojuje proti Bohu, do tône toho, ktorý sa vzbúril voči Bohu a jeho jediným zámerom je, aby „**kradol, zabíjal a ničil**“ (J 10,10).

Veď predsa Hospodin mal byť „**tôňou, tieňom Izraela**“ (Iz 49,2). Alebo keď čítame tie nádherné modlitby žalmov, čo viac potrebujeme ako ochranu pre náš život?

„Chráň ma ako zrenicu oka! Ukry ma v tóni Svojich krídel“ (Ž 17,8).

„Kto v skrýši Najvyššieho prebýva a odpočíva v tóni Všemohúceho, ten vraví Hospodinovi: Moje útočisko, hrad môj, môj Boh, ja v Neho dúfam! Lebo On vytrhne Ťa z pasce lovca, od zhubného moru“ (Ž 91,1-3).

V čo, v koho dúfame my, keď nás okolnosti pritlačia, keď veci a život nejde podľa našich predstáv, keď zlyháme? V neistého človeka, v známosti a konexie, v peniaze a úplatky, v múdrosť bezbožných psychológov? Bežíme do „**tône Egypta**“? Pod ochranu Božieho nepriateľa? Alebo si môžeme povedať, že vo „**svojom Bohu**“ máme „**všetko potrebné pre život a zbožnosť**“? Práve takéto skúšky sú jedným z dôležitých „**lakmusových papierikov**“, či veríme a dôverujeme živému Bohu, alebo je naše náboženstvo prázdna forma.

Stanislav Kocka

Milí priatelia,

všímli ste si zmeny, pozitívne zmeny vo vašom okolí? V rodine, v práci, v škole... Prečo sa na to pýtam? Pretože úlohou každého kresťana je: šíriť evanjelium na celom svete! V Matúšovom evanjeliu (28,19) nám to prikazuje sám Pán Ježiš!

A tak by som nás chcel vyzvať: vstúpme si každý z nás do svedomia a spýtajme sa sami seba, či konáme podľa Ježišovho nariadenia, alebo nám stačí zúčastňovať sa cirkevných akcií...? Každý, kto sa snaží žiť kresťanským životom, zmeny vo svojom živote istotne vidí! Vidíš ich aj ty brat, sestra? Ak nie, čítaj viac Bibliu! Modli sa! Nebuď slepý voči svojmu okoliu!

Ján Eliáš

Boh nám daroval vnúčatá

Žalm 139

Život je vzácny dar. Je to jeden z najvzácnejších darov. Prichádza na svet s veľkým plačom, akoby chcel povedať:

„Som tu, aj ja už patríť medzi vás. Nemám síce ešte veľké ruky, ktoré by pracovali, ale som tu, na tomto svete, vo vašej rodine. Vy ste moji rodičia, vy starí rodičia, vy tety i ujovia... nebojte sa, onedlho ukážem prvý zúbok a urobím prvý krôčik a potom,

no predsa potom pôjdem do školy. Už nebudem len s vami, a preto vás prosím, aby ste mi za ten čas bezstarostných hier a detských snov vstúpili do srdiečka základné hodnoty.

Vo svete je predsa veľa hodnôt a každá kričí, že je správna! Ako sa v tom všetkom mám vyznať? Skadiaľ mám vedieť, že neslušné slovo nepatrí do čistých úst, ak mi to vy nepoviete svojim každodenným životom? A ako budem vedieť, že statočná práca sa i dnes vyplatí, hoci mnohí nad ňou krčia nosom? Dnes je veľa neslušného i v televízii. Zovšadiaľ sa na deti sypú nebezpečenstvá. Kto ma od nich ochráni? Kto najlepšie vidí do môjho srdiečka? Stvoril ma Boh. On ma utkal v mamičkinom brušku. On mi dal nádherné modré oči, aby som sa nimi prihovárал mamičke, oteckovi, aj tebe, stará mama. A dal mi mnoho nádherných vecí.

Všetci hovoria, že som veľmi vydarený chlapček. Ja však chcem byť aj dobrý chlapček. Kto mi ochráni srdiečko od nečistých myšlienok a kto zabráni môjmu kroku vykročiť po zlej ceste? Je to môj Stvoriteľ. Veľmi vás prosím, zoznámte ma s Ním. Naučte ma sa s Ním rozprávať, dôverovať Mu, dať sa Ním viesť i formovať. On ma vymodeloval, som Jeho nápadom, Jeho myšlienkou a On iste túži byť mojím dobrým Oteckom a Ochrancom.“

Boh nám požehnal vnúčatá. Sú nádherné. Sú darom Božím. Preto za ne denne Bohu ďakujem. Zároveň Ho i prosím o múdrosť, aby tieto deti boli pripravené pre život. Aby od svojich rodičov a odo mňa, starej mamy, vedeli, kto je Boh, kde Ho treba hľadať a o čom sa s Ním rozprávať. Aby moje vnúčatka a mnoho iných detí, ktoré mám možnosť osloviť, vedelo, že byť v Božej ruke je dar najvzácnejší, že Boh vždy a všade ochráni a nikdy neopustí. A prosím za nás všetkých, bratia a sestry, aby sme vedeli našim deťom i vnúčatám odovzdať vzácne dedičstvo osobnej viery v Boha, ktoré je založené na skutočnej dôvere v Neho. Len takto môžu byť naše deti ochránené od zlého.

Danka Zubčáková

Nádej v ľudskej krehkosti

Žalm 39

Fascinácia Hollywoodom a celebritami dosiahla v spoločnosti hranice šialenstva. Milióny ľudí zbožňujú tých, ktorí dosiahli slávu a bohatstvo. Lenže sláva a bohatstvo ešte nezaistuje spokojnosť a vyrovnanosť, ktorú sľubuje. Svoje by o tom mohli rozprávať Marilyn Monroe, Elvis Presley, Freddie Mercury či Michael Jackson.

Možno si spomínate na Muhamada Aliho v jeho najlepších rokoch. Bol preslávený ako „*vítazstvami ovenčený boxer, ktorý nemôže byť porazený*“. Jeho fotografie sa objavovali na titulných stránkach novín a na stránkach časopisu „Svět v obrazech“ častejšie, než fotografie ktoréhokoľvek iného športovca v histórii. Kamkoľvek išiel, sprevádzali ho kamery. Lenže bohatstvom ani slávou sa nedá vykúpiť dobré zdravie. Ali sa stal obeťou zničujúcej Parkinsonovej choroby. Športový reportér Gary Smith strávil určitý čas s nemocným boxerom v jeho dome a požiadal ho, aby mu ukázal miestnosť s trofejami. Ali ho zaviedol do temnej vlhkej kólne vedľa domu. Tam, opretá o múr, stála spomienková nástenka – fotografie z „masakru v Manile“, momenty Aliho tancujúceho v ringu a rozdávaného rany, fotky, ako dvíha nad hlavu šampiónske opasky, ktoré vyhral. Tieto fotografie však boli posiate bielym trusom od holubov, ktoré sa uhniesdili v rámoch krovu. Ali vzal nástenku a postavil ju fotografiami k stene. Keď odchádzali, Smith počul, ako Ali potichu povedal: „*Mal som pri nohách celý svet, a čo z toho ostalo? Pozrite sa na mňa teraz.*“

Žalmista napísal: „*Hospodine, daj mi poznať, že skonáť musím, a ako je môj život vymeraný, aby som vedel, aký som pominutelný! Len ako tóna chodí človek, len pre márnosť sa vzrušuje, hromadí, ale nevie, kto to poberie. A teraz, čo očakávať, Pane? K Tebe sa nesie moja nádej.*“

Tieto slová znejú cynicky a neotesane. To sa nám niekedy na Božom slove nepáči. Radšej sa nechávame klamať bulvárom a „sladkými rečami“ o užívaní si, robení si toho, čo chceme, bez zodpovednosti, rečami o prosperite, bezstarostnom živote, ktorý nám zabezpečia peniaze, majetok, uznanie iných, popularita, zdravý životný štýl... A pretože tento trend a táto „pravda“ je masovo propagovaná, radi tomu uveríme. **Ludia preto často žijú radšej životy slávnych a populárnych ľudí, ktorými nás bulvár donekonečna kŕmi so všetkými až nechutnými detailmi, a zabúdajú žiť svoj vlastný život.**

Preto nám aj slová dnešného žalmu vyznievajú neprijemne, tvrdo a zle sa počujú: „*musím umrieť*“, „*aby som vedel, aký som pominutelný*“, „*len ako tóna chodí človek, len pre márnosť sa vzrušuje, hromadí, ale nevie, kto to poberie*“.

Kráľ Dávid sa ale týmito slovami modlí, aby si s Božou pomocou mohol uvedomiť dočasnosť svojho života na zemi: „*Len márnosťou je každý človek*“ (Ž 39,12). „*Len ako dych sú ľudskí synovia, synovia muža sú len klam; na váhe vyskočia vysoko, spolu sú ľahší ako dych*“ (Ž 62,10).

„*Hospodine, daj mi poznať, že skonáť musím, a ako je môj život vymeraný, aby som vedel, aký som pominutelný!*“

Chceme to poznať? Chceme poznať pravdu aj o tomto? To nie je veľmi populárna modlitba, lebo nám odhaľuje, že nie sme „bohovia“, že nie sme všemocní, že nie sme takí sebestační, ako si myslíme, naopak, že sme veľmi závislí, a že v konečnom dôsledku vôbec nemáme vo vlastných rukách to, o čo nám ide najviac – svoj život. Že ten je v Božích rukách a ON rozhodne, čo s nami bude. A ON rozhodne, kedy o svoj život budeme požiadaní! My máme žiť múdro a správne, aby sme mohli dostať Božiu odmenu a nie súd! – o tom rozhodujeme my.

Toto by malo byť modlitebným predmetom každého veriaceho. Boh udelil každému z nás iba krátky čas na zemi, počas ktorého sme vyskúšaní, či za to všetko, čo máme, čo môžeme, čím sme obdarovaní, vykazujeme vernosť Bohu, pokým prebývame uprostred zvrátenej generácie, ktorá vzdoruje Bohu a Jeho slovu.

Môžeme stráviť svoj život tým, že sa budeme naháňať za vecami tohto sveta bez toho, že by sme si spomenuli na skutočnosť, že náš reálny domov je u Boha v nebesiach.

Alebo môžeme ísť týmto svetom ako pútnici, ktorí odmietajú cesty bezbožníkov, žijú podľa Božích noriem, sú oddaní Jeho cestám a svedčia o Božej láske a nesú evanjelium, aby aj ďalší mohli byť zachránení.

„Uč nás tak počítat dni života, aby sme múdre srdce získali“ (Ž 90,12).

„*Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde (ich) moľ a hrdza ničí a kde sa zloději vlamujú a kradnú. Ale zhromažďujte si poklady v nebi, kde (ich) ani moľ ani hrdza neničí a kde sa zloději nevlamujú a nekradnú. Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce*“ (Mt 6,19-21).

Kam sa v tom všetkom, čím sme obklopení, čo na nás tlačí, „nesie naša nádej“? Preskúmajme sa!

Stanislav Kocka

NEJESTVUJE OKAMIH, V KTOROM BY SME STÁLI NA „ÚZEMÍ NIKOHO“

Keby sme otázku: *Čo je to sloboda?* položili starým Grékom, hneď by mali naporúdzi príbeh, totiž príbeh o Herkulovi na rázcestí. Herkules putuje jednou cestou, až kým nepríde tam, kde sa cesta rozdeľuje. I vpravo i vľavo ho čaká atraktívna dáma a každá z nich mladíka vyzýva: *Herkules, nasleduj ma!*

Dáma na ľavej strane mu sľubuje: *Keď pôjdeš so mnou, zabezpečím ti bohatstvo, blaho a luxus.* Dáma vpravo hovorí: *Povediem ťa cez ťažkosti a príkoria, ale na konci ťa učiním nesmrteľným.* Luxus alebo sláva, medzi nimi si mal Herkules vyvoliť. Zvolil si slávu – pravdaže, veď inak by sme o ňom nič nevedeli!

No to rozhodujúce je, že v okamihu – pred tým, ako sa rozhodne, ešte stojí na „území nikoho“. Nepatrí ani vľavo, ani vpravo. V tomto okamihu ešte úplne patrí sám sebe. Má plné právo rozhodnúť sa. Herkules na rázcestí – takto chápu slobodu starí

Gréci. Sloboda je pre nich suverénna, autonómna slobodná voľba z neutrálneho východiskového bodu, v ktorom človek patrí iba sám sebe. Je sám svoj.

Je veľmi dôležité vedieť, že Biblia takto slobodu nechápe. V biblickom myslení neexistuje nikdy okamih, v ktorom by človek stál na „území nikoho“, mohol patriť iba sám sebe. Podľa Biblie človek má už svoje pevné miesto. Názorne to vysvetľuje ilustrácia:

V strede stojí Boh Stvoriteľ a okolo Neho je svet, tak ako Slnko stojí v centre a okolo neho obiehajú planéty. To znamená, že človek má od počiatku svoje miesto a svoje určenie. Svojím životom, myslením, cítením, vôľou i konaním sa má vzťahovať na stred – na Boha. Stvorenie náleží k Stvoriteľovi.

Keď vyjdeme z tohto stanoviska, potom biblické chápanie slobody nezodpovedá situácii Herkula na rázcestí. **V biblickom ponímaní sloboda znamená povedať Bohu vedomé „áno“. Byť slobodný (biblicky chápané) znamená radostne súhlasiť s Tým, kto mi dáva život – s Bohom.**

Predstavme si rybu. Je stvorená pre život vo vode. Bez vody by nemohla existovať. Čo by sa stalo, keby taká ryбка dostala jedného dňa nápad (našťastie pre ňu to nie je možné): *Nebolo by nádherné opustiť raz vodu a žiť na suchu?* Predstavme si pár ľudí, ktorí o rybách nemajú ani potuchy. Vidia onú ryбку na súši, ako sa tam mece, chveje, trhá a myká a títo ľudkovia povedia: *Aha, akú má radosť, aká je vitálna, ako sa krásne hádže. Rybu takú plnú života sme jakživ nevideli!*

Kto však rybám len trochu rozumie, ten vie, že oná zdanlivá vitalita nie je ničím iným, než smrteľným zápasom. Ryba môže žiť iba vo vode. Len vo vode môže byť slobodná, voľne sa pohybovať, plávať sem a tam.

Na tomto príklade sa stalo vari trochu jasnejším, **čo znamená sloboda pre človeka: Vedomé „áno“ Bohu, ku ktorému patrí – nemenej ako ryba k vode.** Na rozdiel od ryby, ktorá si nemôže vybrať, či bude žiť vo vode alebo nie, človek túto možnosť má. Môže povedať Bohu svoje „áno“, ale aj svoje „nie“. Ryba patrí do vody, vták do vzduchu – tak je to naprogramované. Nik sa ich nepýta, či s tým súhlasia. Naproti tomu človek je dopytovaný, či povie Bohu „áno“ alebo „nie“. On sa môže a má rozhodnúť, nanovo sa pre túto možnosť slobodne rozhodovať.

Sme vyzvaní povedať Bohu slobodné, vedomé „áno“, dokázané poslušnosťou Bohu. Vonkoncom však nejde o slepú poslušnosť.

Poslušnosť, ku ktorej sme vyzvaní, zodpovedá skôr otázke: *Chceš byť Božím stvorením? – Chceš byť tým, čím si?* Keď na ňu odpovieme svojím „áno“, je za tým dôvera, že **Boh, ktorému vďačíme za svoj život, to s nami myslí dobre.** Môžeme poslúchať Boha, pretože dôverujeme, že má s nami len tie najlepšie úmysly, že nás má rád. **Najlepším dôkazom tejto lásky je smrť nevinného Božieho Syna Ježiša, ktorý na Seba dobrovoľne vzal trest, ktorý patril nám.**

Pán Boh nám daroval možnosť slobodného rozhodovania sa. On nás oslovuje a očakáva od nás slobodnú odpoveď. Smieme a máme vedome a slobodne vraviť Bohu „áno“. Lebo len u Boha sme „doma“ ako ryba vo vode, len v spoločenstve dôvery, poslušnosti a lásky s Ním sa môže náš život dobre rozvíjať.

Martin Šefranko

Podľa: Siegfried Kettling: *Kto si Adam? Boží príbeh s ľuďmi*
(vyd. Transcius, Liptovský Mikuláš 2008)

ODKAZY VEDENIA MoS

- 1** **Príhlášky** za členov a zmeny hláste Luboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS – rankovce@ecav.sk.
- 2** Na našej tohtoročnej konferencii sme (predovšetkým vzhľadom na výrazne zvýšené poštovné) odporučili upraviť **príspevky** od začiatku roku 2024: vo výške 10,- € na člena, resp. 7,- € iba za odber časopisu. Svoje príspevky posielajte zásadne na tento účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032. V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov hospodárovi MoS ECAV – najlepšie
- 3** Chystáme už **Tesnou bránou 2024**. Prosme Pána za zdarné dokončenie a hlavne za požehnanú službu medzi mnohými čitateľmi.
- 4** Každoročný **Biblicko-rekreačný týždeň v Herľanoch** bude v termíne 9. – 13. 10. 2023, téma: *My sme telo Kristovo*. Bližšie údaje a prihláška budú vo štvrtom. čísle MoSt-a, ktoré vyjde v septembri. Prosme Pána o Jeho pomoc pri príprave aj realizácii.

Milí odberatelia nášho MoSt-a,

podľa našej evidencie niektorí už dlhšie za náš časopis nezaplatili. Iní zaplatili aj viac a tak niesli bremeno za tých, ktorí pozabudli. Ceny sa nám však dvíhajú a my musíme pristúpiť k ráznemu kroku. Toto (prípadne ešte budúce) číslo MoSt-a bude posledné dávané ako dar, ďalšie budú zasielané už iba tým, ktorí sa skladajú svojou trochou na náš časopis, ktorý slúži svojim odberateľom už od roku 1990.

Ďakujeme za pochopenie.

Výbor MoS ECAV

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M. Lipták; ViViT s.r.o., Krvavé pole 28, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemcová; **Tlač a spracovanie:** Alfaprint, Martin